

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ</p> <p>Διεύθυνσις : Λεοπολίτσα ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ Ὁδὸς Μενάνδρου, 88, Ἀθήνας</p> <p>Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις : « Ἑλληνικὴν Ἐπιθεώρησιν » - Ἀθήνας.</p>	<p>ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ</p> <p>Διὰ τὸ Ἑσωτερικόν Δραχ. 15.— Διὰ τὴν Ἀμερικὴν Δολλάρ. 4.— Διὰ τὰ Ἀμερικὰ Γραφεῖα . . Δραχ. 30.— Δι' Ἀγγλίαν, Αἴγυπτον καὶ Κύπρον Σελλίνας 15.—</p> <p>*Ἐκδόσις πολυτελεῆς γενικῶς Δρ. 25.—</p>	<p>Διευθ. τῆς Συντάξεως : ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ</p> <p>Γενικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς « Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως » εἰς τὰς Ηνωμένας Πολιτείας καὶ Καναδὴν ἀναγνωρίζεται ὁ κ. Μ. ΧΑΤΣΟΣ</p> <p>843. West 17. Street. New-York.</p>
<p>Αἱ ἐγγράφαι ἀρχονται ἀπὸ 1ης ἐκάστου μηνός.</p> <p>Τιμὴ ἐκάστου τεύχους Δρ. 1.50</p>	<p>Πᾶν χειρόγραφον δημοσιευόμενον ἢ μὴ, δὲν ἀποστέφεται.</p> <p>Πᾶν βιβλίον ἀποστέλλομενον εἰς τὰ γραφεῖα μας ἀναγράφεται.</p>	

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΤΥΡΑ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΙΝΟΗ

Αὐτὸ εἶναι χρόνια πολλὰ ποῦ συνέβηκε· ἦμουν μικρὸ παιδί. Ἐνα βράδυ ὁ πατέρας μου με σήκωσε ἀπὸ τὸν ὕπνο καὶ ἐνῶ πολεμοῦσα νὰ συνελθῶ καὶ κλονιζόμενα μοῦ βάσει ἕνα ποτήρι στὸ χέρι καὶ μὴ δεκάρα καὶ μοῦ λέει :

— Τρέξε νὰ πᾶς στὸ φαρμακεῖο, γρήγορα, νὰ σοῦ δώσῃ ἕνα φάρμακο γιὰ πόνου... στάλες, ὅ,τι νάνε !...

Ἄμα ἀκουσα πόνους καὶ φαρμακεῖο, συνήλθα καὶ τίναξα τὸν ὕπνο. Φοβήθηκα μὴ εἶνε πιάσι λόγος τῆ μητέρας μου. Στὸ ἄλλο δωμάτιο εἶδα τὴν γιγατιά μου νὰ κυλιέται καὶ νὰ τριβῆ τὸ στομάχι της. Ἡ μητέρα μου, ἦταν κοοτιά της, Ἠσύχασα. Δὲν μ' ἔμελλε τόσο πολὺ γιὰ τὴ γιγατιά μου.

— Ἐλα παιδί μου τρέξε! μοῦ φώναξε με μὴ φωνή, ποῦ φαινόταν σὰ νὰ τὴν εἶχε δεμένη καὶ τὴν ἔπερνε ὁ πόνος πρὸς τὰ μέσα.

Ἐξῶ ἦταν σκοτάδι πυκνὸ καὶ φυσοῦσε ἄνεμος ψυχρός, ψυχρός.

Ὁ οὐρανὸς ὄσιννεφα. Ἡ σελήνη, μὴ λαμπρὴ σελήνη, κάποτε σὰ νὰ γλιστροῦσε ἔξερυγε καὶ ἔβριχνε πλῆμμυρα φῶς ἄσπρο.

Ἄλλο σύννεφο ἔμπαινε ἔμπρὸς καὶ πάλι σκοτάδι γεινόταν στοὺς δρόμους.

Τὸ φαρμακεῖο ἦταν μακρὰ. Ἐτρέχα μέσα στὸ σκοτάδι τρέμοντας ἀπὸ τὸ κρύο καὶ κυττάζοντας στὰ μέρη ποῦ τὸ σκοτάδι ἦταν πρὸ πυκνὸ. Ὁ ἄνεμος με χτυποῦσε πίσω στὸ λαμπ, στ' αὐτιά, στοὺς ὤμους καὶ μέσπαρχνε νὰ τρέχω. Θυμοῦμαι ὅτι ὅταν

τύχαινε νὰ περνοῦσα ἀπὸ κανένα μέρος με θόλους καὶ ποῦ δὲν τὸ ἔπιανε ὁ ἄνεμος μ' ἔκανε νὰ βραδύνω τὸ βήμα, τότε ἀκουγε τὰ βήματά μου καὶ μ' ἔπιανε φόβος.

Ἐφθάσα στὸ φαρμακεῖο με γρηγοράδα, ποῦ ἂν τὸ ἔκανα τὴν ἡμέρα θὰ ἦτο θαῖμα ! Ἐπληνῆσα τὸν φαρμακοποιό, πῆρα τὸ φάρμακο καὶ ἔφυγα. Εἶχα προχωρήσει ἄρκετά, ὅταν μὴ φωνὴ δυνατὴ· σὰν ἀνθρώπου ποῦ τὸν σφάζουν μ' ἕκανε νὰ σταθῶ γεμάτος φόβου. Ἐνας ἄνθρωπος φάνηκε νὰ βγαίνει ἀπ' τὸν δρομάκο, ποῦ βγήκε ἡ φωνή, νὰ τρέξῃ σὰ δαίμονας, πρὸ μαῦρος ἀπ' τὸ σκοτάδι !

Ὁ δρόμος φωτίστηκε κεινὴ τὴ στιγμή, τὸ σκοτάδι κρύφθηκε καὶ ἐφάνηκε καλὰ ὁ ἄνθρωπος, ποῦ ἔτρεχε.

Ἦταν ἕνας ψηλὸς με γένεια μαῦρα, μελαψὸς ! Ἄλλὰ τί μάτια !

Καὶ τώρα ἀκόμα νομίζω ὅτι τὰ βλέπω ! Ἦταν τόσο ἄγρια καὶ φάνηκαν νὰ μεγάλωναν, νὰ μεγάλωναν ! Νύχτες ἔπειτα τὰ ἔβλεπα ν' ἀνοίγουν καὶ νὰ γεμίζουν ὅλο τὸ κενό.

Ἐβάρδιζα σὺρίτα στοὺς τοίχους καὶ ἔτσι στάθηκα. Αὐτὸς ἔτρεχε στὴ μέση τοῦ δρόμου. Δὲν με εἶδε. Πέρασα γρήγορα.

Ἡ σελήνη κρύφθηκε καὶ τὸ σκοτάδι ἔπιανε τὴ θέσι του. Ὁ ἄνθρωπος χάθηκε. Ὅταν ἔφθασα στὸ σπῆτι, εἶπα στὸν πατέρα μου τί εἶδα. Αὐτὸς με ρώτησε ἀπὸ τί δρόμο βγήκε καὶ πῶς ἦταν. Στάθηκε σκεπτικὸς λίγο, ἔπειτα εἶπε :

— Ποιός ξέρει κανένος κλέφτης ποι τόν ένοιωσαν... Σταμάτησε και άφοϋ σκέφθηκε ότι δέ θάταν αυτά που έλεγε.

— Τι μās μέλλει ειπε.
— Εκοιμήθηκα έκανα έναν ύπνο όχι καλό.
— Πάντα άκουγα μιá φωνή τρομερή, και έβλεπα άπ' τó σκοτάδι, σαν να τόν γεννούσε αυτό, έναν μαύρο άνθρωπο να βγαίνει και να τρέχει, και έπειτα την σελήνη να πέφει οά να πετούσε άστραλιές επάνω του! Τό μεσημέρι, όταν γύρισα από τό σχολείο, ó πατέρας μου με πήρε μ' ένα ύφος μυστηριώδες κατά μέρος και μερώτησε πάλι για κείνα που είδα. "Ήταν ó άνθρωπος με γενεία και ψηλός, αλλά τέτοιοι, για τόν πατέρα μου ήσαν πολλοί στό νησί μας.

Μέ ρώτησε έπειτα μίν είπα οε κανένα παιδι άπ' αυτό που είδα, και τού είπα όχι.
— "Ελεγα την άλήθεια. Χωρίς να θέλω δέν διηγήθηκα, καθώς έπιθυμούσα, την συνάντηση εκείνη, γιατί είχα άργήσει να πάω στό μάθημα και μόλις φάνηκα με κήτησε γονατιστό ó δάσκαλος "Ήσατε τό μεσημέρι. "Ο πατέρας μου μου είπε να μη πώ οε κανένα τι είδα γιατί θα με φωνάξει ή αστυνομία. Σ' όλο αυτό τό διάστημα, ή μάνα μου κίταγε άνήσυχα και όταν με άφησε ο πατέρας μου τόν πλησίασε και άρχισαν να μιλούν.

Δέν άκουσα τί λέγανε, αλλά στό τέλος σχεδόν άκουσα τόν πατέρα μου να λέγει:
— Τι τούς θέλεις τούς μπελαδες και τά τρεχάματα με την έξουσία!

Στό σχολείο άκουσα τό άπόγευμα να λένε, ότι βρήκαν ένα πλοίαρχο, τόν Σαρακά σκοτωμένο στόν κήπο τού σπιτιού του.
Τό σπήει ήταν στό στενό τό δρόμο που είχα άκούσει τή φωνή και είχα δη τον άνθρωπο εκείνο να στέκεται!

Πέρασαν άρκετά χρόνια.
Δέν πήγαινα σχολείο. "Ο πατέρας μου μεβαλε οένα καράβι. Θά ήμουν τότε δέκα έξ ή δεκαεφτά χρόνων. "Ο πλοίαρχος ήταν ένας μεσοκοπος, κολός άνθρωπος, αλλά νευρικός πολύ και ήθιμος με τό τίποτε και έβριζε σαν δαυμοισμένος. Δέν ήταν από τόν τόπο μας αυτός αλλά είχε πάρει γυναίκα άπ' τό νησί μας, τή γυναίκα τού σκοτωμένου πλοίαρχου, τού Σαρακά!

Την είχε πάρει ύστερα από λίγο καιρό μετά τό σκοτωμό και έκανε αυτός ό γάμος κρότο μεγάλο στό νησί μας. Την πήγε στην πατρίδα του.
Φαίνεται όμως, ότι ή γυναίκα του έπεθύμησε την πατρίδα της, γιατί ήρθαν και κατοίκησαν πάλι σανά.

Είχαν και ένα παιδι ως δύο χρόνων.
Βρισκόμαστε στό ταξίδι και πηγαίναμε στη Θεσσαλονίκη και είχαμε καιρό λαμπρό. "Η θάλασσα μās κλυούσε οά να έπαιζε, οά να ευχαριστείτο, που τρέχαμε επάνω της, και μās κινούσε με προσοχή.
Μιά μέρα όμως άρχισε να φυσά δυνατός πολύ άνεμος και σύννεφα ερχόντουσαν, έφηνεγαν και πάλι ξανάρχοντο.

Τό βράδυ είχε σελήνη αλλά δέν φώτιζε άπ' τά σύννεφα. Κύματα όμος δέν είχανε μεγάλα.
Κείνο τό βράδυ είχα μιá νύστα φοβερή. Καθώς πάλευα με τόν ύπνο οάν την γυναίκα που θέλει την άγκαλιά αλλά αντίστέκεται γιατί έτσι πρέπει, άκούω τή φωνή τού πλοίαρχου.

— "Αυτόνη! Ποϋ στό διάβολο είσαι; Ζητούσε "μένα και ήταν θυμωμένος! "Έτρεξα. Τόν είδα να στέκεται στην πόρτα τού καμαρινού του και άμα με είδε πώς πήγαινα.

— Φέρε μουε γρήγορα τό καλαμάρι. Τόν πήρε να γράφει κείνο τό ζωό ό Νικόλας και δέ
Δέν άκουσα περισσότερα. "Έτρεξα και τά άλλα του λόγια κομματιασμένα έφθασαν στό αυτιά μου. Τό βρήκα και τού τό ήγα.

Είχε καθήσει στό τραπέζι έχοντας στηρηγμένο στό χέρι του τό κεφάλι του με τό περμένο.
— Καλά, μου λέει, βάλτο κει!
Τό έτοποθέτησα με προσοχή κι' έκανα να φύγω.
— Στάσου!... Πιάσε να δέσης αυτή τή κάσα!
"Ήταν μιá κάσα γεμάτη πράγματα, που είχε αγοράσει στη Σμύρνη. "Ενα καραγκιόζη με τό φορέμα του τό κατακόκκινο είδα εύθύς, εύθύς . . .
Τραβούσα άδικα σιγά, σιγά τά σχοινιά. "Ο νοϋς μου είχε φύγει. Αυτός έγγραφε. "Ακούγεται τό μανιακό φύσημα τού άνέμου και τά τριξίματα τών σχοινιων και ξύλων.

Κάπου, κάπου νόμιξα ότι θα ξεριζωθή τό καμαρίνι από τό δυνατό άγκαλιασμα τού άνέμου. "Εξαφνιά βλέπω τόν πλοίαρχο καθώς ήτον σκυμμένος να δρθώνεται και να λέει με φωνή γεμάτη τρόμο.
— Χριστέ! . . .

"Ετρόμαξα ένόμιμα ότι τρελάθηκα. Κείνη τή στιγμή όμως μιá φωνή σαν άνθρωπου που σφάζουν, άγωνίας όμοια Μου φάνηκε οά να σχίστηκε ένα παραπέτοσμα που με χώριζε από μιá εποχή περασμένη! "Επαψε.

"Ο πλοίαρχος είχε πεταχθή έξω. Κάνοντας τό στανρό μου πετάχθηκα και γώ.

"Ενα φως άσπρο χύθηκε και φώτισε τό σκοτάδι. Μου φάνηκε οά να έπεσε ένα σάβανο λαμπερό και μās σκέπασε.

"Ο πλοίαρχος ερχόταν γρήγορα και είδα στη μορφή του, που είχε αλλάξει τά μάτια του!

"Ο άνθρωπος τής νύχτας εκείνης με τό άγριο προσωπο με τά θηριαδής μάτια, που πολλές φορές με τρόμο συλλογίζομουνα μακρός, παρουσιάστηκε μετρός μου! . . .

"Η σελήνη κρύφτηκε πολύ γρήγορα οάν την άλλη πορά, την νύχτα του τρόμου.

Τό παράδοξο όμως ήταν πώς κανένος άλλος δέν είχε άκούσει αυτή τή φωνή.

"Ο γέροϋ Χαλικιάς, ένας γέρο ναύτης που τού τό είπα χωρίς να τού αναφέρω τίποτα άλλο, μου είπε πώς αυτό είναι από τελάνιο, που κλαίει όταν βλέπει πώς δέ μπορεί να κάνει καλό . . .

Τό πρώτο πράγμα που έκανε ό πλοίαρχος όταν

ΣΤΟΝ ΥΜΗΤΤΟ

φθάσαμε στη Θεσσαλονίκη, ήταν να μάθη τι γίνονται στό νησί. "Αρχισε τό τηλεγράφημα. Την άλλη βραδιά τό νερό έπεφτε από πάνω σαν από τροϋμπες. Μόνον ό κρότος τού νερού άκούόταν. Τά φώτα μόλις φαινόντουσαν πέρα στην παραλία.

Είδα τό γέρο Χαλικιά να περνά από κοντά μου, οένα μέρος που ήμουν ζαρωμένος, και να ρωτά ένα ναύτη.

- Ποϋ είναι ό πλοίαρχος;
- Εκει! . . . τί είναι;
- Τηλεγράφημα. Πέρασαν.
- "Εκανα να τούς δω, αλλά τό νερό μ' έβρεξε.
- Κρύφθηκα πάλι. Θα συνέβη όραγε τίποτα; . . . "Ενας θόρυβος έγινε πέρα και ένας ναύτης πέρασε.
- Νερό!
- Νερό!
- "Ο Χαλικιάς κι' ένας ναύτης κρατούσαν ένα σάμα και φώναζαν.
- Νερό!
- "Ο πλοίαρχος! "Εστρεφα και γώ, οι άλλοι ερχόντουσαν.

— Βγάλτε τον έξω! Να νερό! Μιά αστραπή φώτισε. Είδα όρθώνοιχα τά μάτια του πλοίαρχου. "Εβρόντησε! Θάταν νεκρός.

Τη στιγμή κείνη τό πλοιο κλονίστηκε, πήγε πάνω, κάτω. "Ενας άνεμος φύσηξε με μιās και έπεσε χορευόντας στό πλοιο με βουή μεγάλη, οά νάσαν πιασμένοι άπ' τά χέρια δαίμονες και χόρευαν τρελλά.

Κράτηθηκα να μη πέσω. Την ίδια ώρα από μέσα άπ' τή βοή τού άνέμου μιá φωνή, εκείνη ή φωνή τού σκοτωμένου όπως την είχα άκούση! . . .

Τό σάμα τού πλοίαρχου χτύπησε κάτω με βρόντο. "Η φωνή πηό αδύνατη άκούστηκε δυό ή τρεις φορές, έπειτα μόνος ό άνεμος άκούονταν να βουίζει!

Τό τηλεγράφημα έγγραφε, ότι ή γυναίκα και τό παιδι τού πλοίαρχου είχαν πνιγηί οε μιá έκδρομή που έκαναν με τή βάρκα!

EMILE VERHAÉREN

Η ΜΠΟΡΑ

— Μέσα από τά χρυσόμηλα, που άβρα άλαφρά σκλαθεί, φηλά μου πρόβαλες, κι' από κλαδι οε κλάδο πέφτεας!
Μά, έφάνω, μάξες τά νερά τού άφρονε προφαίνου, και τό οαπό τό μέτωπο τού άρχαίου χαράζουν φράχτη.
— Σκιαμένη φεύγεις και θρομψε γοργή κάτω άπ' τή σκάλα, "Στό κίόσκι σκέπη άποζητήε, που ό παστρικός του ό τοίχος Κάταστρος μένει και χλωμός 'ετο φως που σπάει κι' άστράφτει, Κι' ή ήμερές του άνειταλαλοϋν ή στέγες το χαλάει.
— Μά, να, που άνέγκρος ο ουρανός εκναροδοίξει πάλι. Τότες, 'εση χλόη που τ' άνοιη της, προμειοντάς οε. άνοιγαι, Διςχεις, βροσιώντάς τον φηλά, για να γελθ 'ετόν ήλιο, Τόν μουσκεμένο τόν καρπό που έπήρες άπ' τά φύλλα.

(Μεταφρ. από τό Γαλλικό)

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΨ

"Εξάισιος είναι ό "Υμηττός, που ήμερεμένος, πλχηαστός Κείτεται με ραχάτι.
Και να με κρξει αίστάνομαι σιμά του, ό πάντοτε πιστός, Ν' άνέβω στην ασάλευτη και προσεφεμένη πλάτη.

Κι' από τά ποροράραγα, με τή δροσουλα τίς αυγές Που ή Πλάση άγκαλιάζει, Φτάνω στη ράχηνη κορρή και στίς γυμένες του τίς πλχηές, Που τό θυμάρι τό σγουρό θριαμβευτικά εύωδιάζει.

Και τότε πέρα, ό θησαυροί τής όρασης! νησιά, βουνά Και πέλαγα, και κάμποι.

Που είτε σιμά κι' είσαστε άδρά, είτε μακριά κι' όλο πιό [άχνά] Σβούσαστε μες στ' άπειρο καθώς όνειρου άμάτη,

Κ' οού, που στών άρχαίων Βωμών τή σκέπη, στέκεις χαρωπή Κι' όλη ένα ρως, ό "Αθήνα!

Την όνειρόπνευτη Μορφή που μάς προβάλες σαν πισστή Μέσα οε σταθερή γραμμή φωτόπλαστη άπ' άχτίνα,

Να μου χωρίζεται ή ψυχή έτσι γρικάω εν σις κοιτώ, Που αίστάνομαι βαθειά μου, Μύριες ψυχές γινόμενος, πώς χώρια σ' όλα έγω πετώ Και πίνω άλλωτίτικες χαρές με τό κορμι έδω χάμου.

Μά πιό θαυμάσιος ό "Υμηττός ήταν στό χρόνια τά παληά Με τά πυκνά του δάτα,

Που κάτω έστρωσαν τούς χορούς οι Νύμφες, κι' άφροη [φωλιά] Ψηλά στό κλώνια τά πουλιά, κ' είταν τραγουδία ή Πλάση.

Και τό μελισσι έχάρξει τό μέλι, τόσο έξακουστό, Κι' από πηγές κλυούσαν

Πλούσια τά γάρφακα νερά μες στό λαμπρότατο "Πισσό, Κ' είταν οι άνθρωποι όπου οι θεοί με πόθο τούς κοιτούσαν.

Μ' άκόμα ώρσιος είν' ό "Υμηττός όταν μ' όλόχρυσα [μυλλιά]

Και ροδαλά με κάλλη Προβάλλ' ή Αύγη, κι' όλόγυρα σκορπάει μαγευτικά φιλιά, Και στίς πλαγιές του ώραία σκορπά ροδάθη άπ' τήν [άγκλην].

Μνήμη παληά τήνε κρατεί σ' αυτόν, γιατί' άλλοτε ή Αύγη, Που πόθο έβρίχη, άντάμα Τόν Κέφαλο άραψε από κει τόν έφηβο, που έρω στη γή Τό τόσο του παρότησε με τού σκλιού τό κλάμα.

"Ω! τί φιλιά τό δόθηκαν άνάερα τότε, στό φηλά, Θεός μακι και άνθρωπου!

Στοιχείωσας ὁ τόπος ! κι' ὡς ἡ Αὐγή τὸν Τιθωνὸν πρωΐνᾳ
[γελάξ,
Φιλιά νὰ ρίξει χύνεται τοῦ ἀγαπητοῦ τους τόπου.

Ὅμως μαγεῖα εἶν' ὁ Ὑμηττός τὸ δειλινό, πού τὸ γιουλί,
Σὰ δάκρυ ἀχνιστάλαξαι,
Πού λαμπει τόσο διάφανος, σὰ νᾶταν ἔλος μιά ψυχῆ
Μὲ τόσο ἀνείπωτη εὐτυχιά πού σὲ λυγμούς ξεσπάσει.

ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΛΑΣ

ANDRÉ CHENIER

(Ἀπ' τὰ τραγούδια του σ' Ἑλλήν. Θέμα).

ΜΑΣΣΑΛΙΑ

Οἱ Φωκεῖς πῆγαιναν ἀκριβῶς στὴ Μασσαλία τὴν
ἡμέρα πού ὁ ἀρχοντας τῆς πόλεως, γιόρταζε τοὺς
γάμους τῆς θυγατέρας του. Ἡ νύφη τοὺς εἶδε ἀπὸ
τὰ παράθυρο. Θαύμασε τὴν ὠμορφιά ἐνός ἀπ' αὐ-
τοὺς και ὁ Ἑλληνας ἤρωας προσκαλεστικῶς στὴ γιορ-
τή. Ἦταν ἔθιμο νὰ δίνουν ἕνα ποτήρι. Σὲ κείνον
πού θὰ ἔδωκε ἡ κοπέλλα, θὰ γίνονταν ἄνδρας τῆς.
Κι' αὐτὴ χαμηλώνοντας τὰ μάτια καὶ κοκκινίζοντας
παρουσιάζει τὸ γαμήλιο ποτήρι στὸν Ἑλληνα...

Μ' ὄλο τὸ θυμὸ τοῦ ἀντιθέτου στρατοῦ, ὁ ἤρωας
πίνει τὸ γαμήλιο ποτήρι.

«Χαῖρε Ἑλληνική πόλις, τιμὴ τοῦ Γαλλικοῦ ὀνό-
ματος, πού, ἀπὸ σένα, μέσα στὴ φρίκη τῶν παλιῶν
δασῶν μας, τοῦ σκληροῦ θεοῦ τους ὁ αἰμοχαρῆς ἱε-
ρέας ἄκουσε τίς γυνεὲς ἀρμονίως τῆς γλώσσας τοῦ
Ὀμήρου. Σὺ, πού πιστεύοντας στὴν Ἀθηνᾶ καὶ
στὸν Ἄρη ἔκαμες νὰ ρεῦσουν σίς ἀχτές μας, ὁ
κλυῆτος καὶ ἡ τέχνη. Καὶ ἐξευγενίζοντας τὴν προστυ-
χιά τῶν προγόνων μας ἔκαμες νὰ μεταφερθῆ ἡ Ἑλ-
λάδα στοὺς γαλατικούς βράχους.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ ΕΛΕΓΕΙΟ

Πού εἶναι κείνα τὰ μεγάλα μνημεῖα πού μαρτυ-
ροῦν γιὰ πάντα τὴ λήθη μᾶς πιστῆς συζύγου.

Τὸ χόρτο σκεπάζει τὴ Κόρινθο, τὸ Ἄργος, τὴ
Σπάρτη, τὰς Μυκήνας. Τὸ δρεπάνι κόφτει τὴ κα-
λαμιά στοὺς ἀγρούς, ὅπου ἦταν ἡ Ἀθήνα...

Ἐξακολουθεῖ νὰ λέη, ὅτι παντοῦ βρίσκεται ἐρεῖ-
πια, καὶ τελειώνει :

Τ' ὄνομά σας εὐτυχημένο. Ἐξ αἰτίας τῶν περι-
φρήμων τραγουδιῶν, πέρασε τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

ΒΥΖΑΝΤΙΟ

Βυζάντιο, πού πέρασα κοντά σου τὰ πρώτα μου
χρόνια, πές μου οἱ γενιτσάρου σου παρεβασαν ποτὲ
τὴν πόρτα τοῦ ἤσυχου Σουλτάνου ; Πηγαιναν ὡς τὸ
κρεββατι του, φέρνοντας τὴν νύχτα τὸν τρόμο καὶ τὸ
πένυός με τίς εἰδήσεις τους ;

Τὸ χαρῆμι του, καταφύγιο, ἄδρατο, δὲν ἔφερε
τὴν ἐκλογὴ, οὔτε τίς σκέψεις, οὔτε τὰ ὀνόματα τῶν
βεζύρηδων.

Ἐκεῖ ἀναπαύει τὸ κεφάλι του, στὸ στήθος τῶν
ἡδονῶν, ἔχοντας βεβαιότητα γιὰ τ' αἶθρο.

Ἐκατὸ νέοι γεννήθηκαν σὲ μιὰ νύχτα.

Ληστὲς δικαστὲς, ἕνα δικαστήριο διεφθαρμένο,
σκοροπῶν σὰν ξυμπήχη μὲ τὸ ὄνομα τοῦ προδότη,
τὸ θάνατο, τὴν καταστροφή καὶ τὴ φυλακή.

Οἱ συνήθειες σου καὶ τὸ κοράνι σου, τὸν ἄγριο
Σουλτάνο σου ἐπαγρυπνοῦν μὲ τὸ γιαταγάνι γυμνὸ.
Ἄν νόμιζε πὼς μπορούσε νὰ καταφέρει τὸ κάθε τι
ἂν τολμοῦσε νὰψηφίσῃ ὄλα, θὰ τὸν εξαφάνιζαν μὲ
τοὺς δεσμούς τοῦ παλιοῦ καθήκοντος.

Νὰ λοιπὸν ἕνας φραγμός, ὅπου ἡ παντοδυναμία
βλέπει, νὰ κόφεται ὁ χειμαρρὸς τῶν προόδων τῆς !

Ἐλευθερία πού μᾶς ἀποφεύγεις, δὲν ἀπομα-
κρύνεται ἀπὸ τὸ Βυζάντιο. Πλανᾶσαι στοὺς μινωαί-
δες του !

(Μετάφρ.)

MARIETTA ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΟΥΡΑΣΝΕΝΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ

Σάγρυπνος στὸ πλάι τῆς
καὶ κοιτάζω μόνος
τὸ χεῖλάκι τῆλικο,
πού δαγκώνει ὁ πόνος.

Νύχτα χρόνος. Κι' ἔγειρα
λίγο πειὰ στὸ στρώμα.
Κουρασμένα μάτια μου
μὴν κοιμάστε ἀκόμα.

Κουρασμένα μάτια μου,
φέγγετε, ἀγρυπνήστε.
Δὲ ζυγῶνε θάνατος,
ἀνοχτὰ ὅσο εἰστε.

Σάφρνο ὁ ἥλιος ἔκρουσε
κι' ἀπὸ τὸν καθρέφτη
στὰ κλειστά μου βλέφαρα
παιχνιδιάρης πέφτει.

Καὶ ξυπνῶ. Ἡ λαχάρα μου
πλάι μ' ὄχρὸ χεῖλάκι ..
Ποῖός μου τὴν ἐκοίμισε
καὶ γελάει λιγνίκα ;

Νυχτα, μὲ ξεγέλασες,
νυχτα ξελογιάστρα,
κι' ἔδρυσαν τὰ μάτια τῆς
μὲ τάχνα τὸν τᾶστρα.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Ο ΑΠΟΣΤΡΑΤΟΣ

Ἐκείνη τὴ χρονιά ἄφηνε τὴν παλιὰ κάμαρα τῆς
σοφίας πού εἶχε περάσει τὸ δυστυχισμένον καιρὸ
μᾶς κακομοίρης ζωῆς καὶ γύριζε μέσα στὴν πόλη,
σ' ἕνα σπίτι πού πρωτοκάθησα μὲ τοὺς δικούς μου,
πρὸ χρόνια, σὰ χτίστηκε. Στὴ φαντασία μου ἔωτά-
νευαν τώρα οἱ θύμωσες σὰν τῶβλεπα παληωμένο,
σὰν ἔβλεπα τὴν οἰκογένεια πού κἀθησε τότες σὰ
φύγαμε. Ἄλλοτες ἔκλεινε γιὰ μένα τὸν ἄερα
μᾶς ἀνίκητης νιότης. Ἄλλοτες ἀπὸ κεῖ ὁ κόσμος
ἀνοιγόταν μπροστά μου ὠμορφος, γιομάτος λα-
χάρα. Κι' ἐγὼ συλλογιζόμενον πὼς ἡ δύναμη
πού ἔνοιωθα τότες μέσα μου θάβρισκε τόπο καὶ δρά-
ση μιά μέρα. Καὶ κοίταξα γύρω μου ἀγέρωχα, μὲ κά-
ποιο σορκασμό. Μὰ πέρασε πολλὸς καιρὸς ἀπὸ τότες..
Περίμενα χρόνια πολλά, περιμένα... Οἱ ἐλπίδες μου
φεύγανε, ὅπως ἐρχόντανε... Οἱ δικοὶ μου ἀποτραβή-
χτηκαν στὴν ἐπαρχία. Ἐγὼ νοίκιασα τὴν μακρινὴ
ἐκείνη κάμαρα στὴν ἀπόκεντρη γειτονιά καὶ πέρασα
ἴσαμε σήμερα βαρεῖες, ἀνάφορες μέρες.

* *

Σὰν ξαναγύρισα στὸ σπίτι θυμήθηκα τὸν πατοῦ
πού εἶχε φύγει γιὰ πάντα ἀπὸ κοντά μας. Τὸν θυ-
μήθηκα πού γύριζε σὲς κάμαρες μὲ τὴν παλιὰ λερω-
μένην ρεντικότα καὶ τὸν ξεθωρο λαμοδέτη δεμένον
ἕνα κόμπο στὸ πλατὺ κατεβαστὸ κολάρο. Τὰ μάτια
του ἱλαρὰ πάντα προσβλέπανε μὲ γέλοιο...

Σὰ νὰ ζήσανε μιά στιγμὴ ὄλ' αὐτὰ τὸ πρώτο
βραδύ πού γύρισα στὸ σπίτι κοιμήθηκα ἀλαφρὰ μὲ
τίς θύμωσες... Τὸ σπίτι εἶχε πέντε δωμάτια. Τὸ ἕνα
κράταγα ἐγὼ, τὸ ἄλλο ἕνας ἀπόστρατος ἀξιωματικός
καὶ τ' ἄλλα ἡ οἰκογένεια πού εἶχε μείνει ἀπὸ τότες.
Τὰ βράδια τίς πιότερες φορὲς, καθόμαστε ὄλοι στὴ
μεγάλῃ εἰσοδο καὶ κουβεντιάζαμε.

Ὁ ἀπόστρατος ἦταν ἀμίλητος. Λίγα λόγια πάν-
τα καὶ κουνούσε βιαστικὰ τὸ κεφάλι σουφρόνοντας
τὰ μάγουλά του σὰ νὰ τὸν πείραζαν ὄλες αὐτὲς οἱ
κουβέντες. Αὐτὸ ἔδινε ἀφορμὴ στὰ κορίτσια τοῦ
σπιτιοῦ νὰ βασιάνε μὲ κόπο τὰ γέλοια ὄλες φορὲς
ἐρχόνταν νὰ κάτσουν μαζί μας στὴ μεγάλη εἰσοδο.

— Ναι... ναι... ναι... νὰ μιμοῦνταν τὴ γρήγορη
φωνή του καὶ κουνούσαν τὸ κεφάλι μαζεύανε τὰ
μάγουλα καὶ πασχίζανε νὰ δώσουνε τὴν ἀφαιρεμένη
ἐκπρραση στὰ μάτια..

* *

Ὁ ἀπόστρατος δὲν ἦταν λιγομίλητος ὅσο φαινό-
ταν. Εἶχε περάσει τὰ πενήντα, τὸ πρόσωπό του
φαινόταν πρόωρα γερασμένο καὶ τὰ μάτια του εἶ-
χανε μιά ἄτονη ἐκπρραση. Μοῦ εἶπε τὴν ἱστορία του
ἕνα βραδύ στὸ καφενεδάκι. Εἶχε χωρίσει τὴ γυναί-
κα του γιὰ λόγους τιμῆς κι' ἀπὸ τότες δὲν μπόρεσε
νὰ ζήσει ἤσυχα.

— Καί, σὺ, μὲ ρώτησε σὰν τελείωσε τὴν ἱστορία
του εἰσαί παντρεμένος ;

— Ὅχι ἀπάντησα.

Μ' ἐκοίταξε μ' ἐκπληξη. Ἡ ἡλικία μου τὸν ἔκανε
νὰ πιστεῖει ὅτι δὲ λογάραζα πειὰ νὰ παντρευτῶ. Γέ-
λασε τότες πικρὰ καὶ μοῦ εἶπε :

— Δὲν ξέρεις τί ἔγνημα ἔκανες στὸν ἑαυτὸ σου.
Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῆς τί θὰ πει νὰ γυρίζεις
ἔρμος στὸ σπίτι σου, σὲ μιὰ κάμαρα πού σὲ πνίγει
ἡ μοναξιά, καὶ ξέρεις πὼς δὲν ἔχει κανένα δικὸ σου.
Φρίκη... φρίκη..

— Ἐχεις παιδιὰ ; τὸν ρώτησα σὰ νὰ μὲ πείραξε
ὁ κλαψιάρικος τόνος τῆς φωνῆς του.

— Ναι... ἕνα τᾶχει αὐτὴ μαζί της.

Σὰ φτάσαμε στὸ σπίτι τὸ Ἀδγουστιάτικο φεγγάρι
βασίλευε. Μόλις ἔπερνε νὰ φουξήσει λίγο ἔπαιε πάλι.
Ἄνεβηκαμὲ τὴν σιδερένια σκάλα. Μοῦ ζήτησε στίρατα.
Τοῦ τὰ πῆγα στὴν κάμαρά του. Ἀπάνω στὸ τραπέζι
τῆς μέσης ἀνάμεσα στὰ ψύχουλα εἶδα τὴ φωτογρα-
φία μᾶς γυναικίας...

Τὰ παράθυρα τῆς κάμαρας τοῦ ἀπόστρατου καὶ
τῆς δικτῆς μου βλέπανε στὴν αὐλὴ πού τὴν τριγύριζε
ἕνας κῆπος μικρὸς μὲ δυὸ μουρεῖες. Ἐκείνο τὸ βραδύ
δὲν εἶχα ὕπνο. Σὰν ἄφρασα τὸν ἀπόστρατο ἤρθα καὶ
κἀθησα στὸ παράθυρο ὄρα πολλή. Τὰ ἄστρα λάμι-
πανε πιότερο καθῶς ἔσβηνε τὸ φεγγαρίσιο φῶς καὶ
μιὰ ἄχνα ἀπλωτώνταε σὰν ἀρῆθ σὺγγεφο πάνω ἀπὸ
τίς βουνοκορφές. Σὲ λίγο βγήκα στὴν εἰσοδο. Περ-
νώντας ἀπὸ τὴν κάμαρα τοῦ ἀπόστρατου ἄκουσα
κουβέντα καὶ βήματα.

Ἀφουγκράστηκα καὶ ἐξώρρισα καθαρὰ τὴ φωνή
του :

— Δὲν φαντάζεσαι τί ἔγνημα ἔκανες... δὲν μπο-
ρεῖς νὰ ξέρεις..

Ἦταν τὰ ἴδια λόγια πού μοῦ εἶχε πει στὸ καφε-
νεῖο, ἀλλὰ σὲ ποῖον ἔλεγε ; Πῆγα πειὰ κοντὰ στὴν
πόρτα.

Καταστρέφεις τὸ σπίτι σου... συνέχισε, σκέψου
μ' ἀφήνεις ὀλομόναχο. Ἐγὼ γίνεαι σὰν παιδί πειὰ
κοντὰ σου...

Κατάλαβα πὼς μονολογοῦσε καὶ τᾶχε μὲ τὴ γυ-
ναῖκα του. Ἐσπρόβηξε. Ἐφραγα μῆπως ἀνοίξει τὴν
πόρτα. Ἀξάρνα κοίταξα στὴν αὐλὴ καὶ εἶδα ἕνα
ἄσπρο ἴσαιο νὰ γλιστράει μέσα στὰ δέντρα. Ἦταν
τὸ μεγάλο κορίτσι τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ γνώρισα ἀπὸ τὸ
λίγισμα τοῦ κορμιοῦ του πού συνήθιζε ἄμα περπά-
ταγε.

* *

Τὴν ἄλλῃ νύχτα συναντηθήκαμε μὲ τὸν ἀπόστρατο
καθῶς κρυφοκοιτάξαμε ἀπὸ τὰ παράθυρά μας τὸ κο-
ρίτσι πού κουβεντιάζεαι στὴν αὐλὴ.

Κοιταχτήκαμε γιὰ πολλὴν ὄρα ἀμίλητοι. Ἐπειτα
τὸν εἶδα πού γέλασε πικρὰ ἕνα γέλοιο πού φώτισε
τὴ μορμμένη δσητου. Κάτου στὴν αὐλὴ δὲ βλέπαμε
πειὰ τὸν ἄσπρο ἴσαιο τοῦ κοριτσιοῦ. Εἶχε χαθεῖ στὰ
δέντρα..

Πέρα μακρὰ στίς βουνοκορφές ἔσκαζε τὸ φῶς
τῆς αὐγῆς. Τὸ γαλάζιο χρῶμα ξεθωρίαζε ὀλοένα κι'
ἀπλωτόναε στὸν ὄριζοντα. Ὁ πρωῖνὸς ἄερας μᾶς

χτύπησε στο πρόσωπο. Ο άποστρατος γύρισε γρήγορα στην κάμαρη του.

— Φύγε μου είπε και σὺ μὴ μὰς πάρει εἶδηση και δὲν κατεβεί ἄλλη βραδυὰ χάνουμε ἔτσι μιὰ ἡδονή.

Τὴν ἡδονὴ νὰ βλέπουμε τὸν ἔρωτα μπροστὰ στὰ μάτια μας...

Τὸν ἄκουσα ποὺ γύριζε τὸ κλειδί τῆς κάμαρης του. Ὅταν πέρασα ἀργότερα ἀπόξω ἡ φωνή του ἦρθε στ' αὐτιά μου σὺν παρομιλήτῳ.

— Δὲ φαντάζεσαι τι ἔγκλημα κάνεις...δὲν μπορεῖς νὰ ξέρεις...

..

Τὸ ἄλλο πρωτὶ ξύπνησα ἀπὸ τὸ θόρυβο ποὺ γινόταν στὸ σπίτι. Καθὼς βγήκα ἀπὸ τὴν κάμαρα ἀπαντήθηκα μὲ τὸ μεγάλο κορίτσι. Ἦ ὄψη τῆς ἦτανε γλωμὴ ἀπὸ τὸ ξενύχτι μὲ δυὸ γαλάζιους κύκλους κίτου ἀπὸ τὰ μάτια. Τὰ μαλλιά τῆς ἀτένιστα, μαζεμένα...

— Τι εἶνε ρώτησα.
— Ἦ καρδιά του. Μοῦ εἶπε γρήγορα κι' ἔδειξε μ' ἀλαφρὸ τρόμο τὴν κάμαρα τοῦ ἀποστρατου.

Α. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

«ΤΕΤΡΑΠΤΥΧΑ»

ΣΑΠΦΩ

I

Ἄτρεμη ἡ δάφνη στὴν Ἀυγή, κι' οὔτε περνάει τ' ἀγέρι πίνει δροσουλὰ ἀπ' τὴν πηγὴ, δροσιὰ τὴν πλημμυρίζει ἡ καταχνιά, ποὺ πλένοντας τὰ φύλλα τῆς μαυρίζει, και δάχρυ τρέμει τὸ στερνὸ σὲ μιὰ κορπούλα ἀστέρη.

Ξυπνάει τὸ ρόδο ἀπ' τὰ κλαδιὰ και σὲ καλημερίζει, δεικνάντια ἡ Ἀιγούλα τῆ δροσιὰ, στὰ φύλλα του ἔχει [φέρει, και σὲ φωνάζει ἡ χλωρασιά, σὺν ἄσπρο περιστέρι νὰ μουσκευτῆς, και τὸ νερὸ ποὺ γλυκοκελαρῦζει.

Τὰ ὀλόσφικτα σανδάλια σου μὲς τὰ χορτάρια βρέχεις, σὲ ρεμβασμοὺς τ' ὀλόξανθο κεφάλι σου ἔμπροσ κλίνει, κι' οὔτε σὺν φύλλο ἔταν θροεῖ ταράξεις τῆ γαλήνης.

Ὅσες χαρὲς σου πέρασαν, ὅσους καύμους κι' ἂν ἔχεις εφερώνεις σὲ τρεμάμενο σκοπὸ, ποὺ ζωντανεύεις τῆ δάφνη ὡσὺν δροσπονή, και ἀρχίζει νὰ σαλεύη.

II

Σὲ μαρμαρένιο ἀνάκλιτρο, στέκει ἡ Μυρτώ, μαζὺ σου μαζὺ δυὸ ἐλόξανθε μορφές, και ἡ φλογισμένη δύση ποὺ μὲ τὸν κάμπο τ' ἄσειστο ματώνει κυπαρίσσι, πλέκεται σὲ μακρὰ μαλλιά τρεμάμενου ἐλιχρῶσου.

Σὲ ματωμένο πίδακα, σὺν νὰ σὺς λούζει βρύση τ' ἄσπρα χιτώνια, βάζονται τὴν ὠμορροτὴ τῆς θύσου, μὰ φεύγει σὺν τὸν Φάωνα τὸν ἀπίστο ἐραστή σου, και σὺν δυὸ κρῖνα στὴν ἐρμιά, σὺς ἔχει τῶρα ἀφήσει.

Ὡ στὴν ἀγκάλη τῆς Μυρτῶς μὲ τὴ θανὴ τῆς μέρας σὺν τὴν καρδούλα λαχταρῶς πιασμένης περιστέρως φρουσκώνει τ' ἄσπρο στήθος σου κι' ἀπ' τὸν καὺμὸ στενάζεις.

Κι' ὡς πέφτει ἡ νύχτα σκοτεινὴ, σὺν πλανημένη ἀηδὸνα μοιάζεις, σ' ἀγκάθια ποὺ ἂν μπλεχτῆ βαθύσκοιτου ροδῶνα ματώνεται, μὲς τὰ κλαδιὰ χτυπιέται, ἀνατρεφιάζει.

III

Τὰ ρόδα σουμαρῆθηκαν, και τὰ πλεχτὰ στεφάνια στῆς Ἀφροδίτης τὸ καὸ τὸ χέρι σου δὲ, βάζει, γιατί σὲ λυώνει ἕνας καὺμὸς, κι' ἕνα κρυφὸ μαρῶδι τὰ χεῖλη σου ἄφωνα σφαλῶ σὺν πορφυρὰ γεράνια.

Κι' ὅταν μπροστὰ σου, ἑαρινὴ τὸ φύλλα καταχνιάζει ἡ πάχνη ποὺ σκορπάει ἡ Ἀυγὴ, σὺν γαλανὰ λιθάνια, και σὲ καλοῦνε ἀκρογαλιές, βαθύσκοτα βουμάνια μένεις βουβὴ κι' ἕνας καὺμὸς τὸ στήθος σου σπαράζει.

Χλωμὴ ἡ σελήνη, στὴν κορρὴ συντριβανιοῦ ὅταν σμίγει, ποὺ ἄσπρη βεντάλια στὰ νερὰ τῆς λίμνης μέσα ἀνοίγει, συντρίβεται, κι' ὀλόχρυσοι πέφτουμε, πλένε, δισκοί.

Γιὰ σένα ὦ ῥέμνη, καθιστὸ τ' ἄσπρου μαρμαροῦ κώχη σκορπάει ἀπάνω γύρω σου, ἔλα τὰ μάγια πῶχει, ὅταν θλιμμένη, στὴν ἐρμιά ποὺ περπατάει, σὲ βρίσκει.

IV

Γύρω ἀπ' τὸ βράχο κρόσσια ἀφρῶν τὸ κύμα ξεδιπλώνει· μαῦρη νυχτιά σὲ σκέπασε νυχτιά δίχως φεγγάρι, ξέχωρη σὺν βασιλίτσια στυν ἀστεργιωῖν τὸ σμάρι ἡ ἄρκτος λάμπει ἀπὸ ψηλὰ συντρόφισσά σου μόνη.

Και πίνει ἀπὸ τὰ φέγγη σου, κι' ὡσὺν μαργαριτάρη, ἡ μαῦρη νύχτα σὲ βουφάει στὰ σκότη τῆς, σὲ λυώνει, σκόρπιο συννέφου ἄσπρο ἀχνὸ σοῦ ἀρπάζει τὸ χιτώνι, μπάτης, τὸ μαῦρο πέλαγος ποὺ ἔφαρινὰ φρεσκάρει.

Μαῦρο τὸ κύμα γύρω σου ταράζεται, ἀγριεύει, ὁ πόνος σου ὁ ἀκοίμητος στὸ ἄλλο αὐτὸ θεριεύει, βαργυρὰ ἡ φωνὴ σου χύνεται και τὴ σιγὴ ἀντισκοδεῖ.

Τ' ἄσπρο κορμί σου, ἀπ' τὴν κορρὴ τοῦ μαῦρου βράχου [ἀφίνεις νὰ κοιμηθῆ στὸν ἀγριεμὸ τέτοιας λιχνίστρας κλίνης, σὺν ἀστεργιοῦ ἀσκηροβελῆ ποὺ ἀπὸ ψηλὰ ξεκοδεῖ.

Γ. Θ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

*Αριθ. 2.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΣΕ ΤΡΙΑ ΜΕΡΗ ΑΡΜΟΝΙΣΜΕΝΗ ΣΕ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ο Ἐμπορος τοῦ Κόσμου

Τὴ δύναμί σας ποὺ ἔχετε σὲ γνῶσι
Ἔτσι μονάχος σας τὴν πνίγετε. Ὅσοι
Θάσαν ἴσῃ θέσι σας τὸ χρόνο ἐτούτο,
Θὰ δασκαλεύαν ἴσῃ φωνὴ τοῦ Κόσμου.

Ο Ποιητῆς

Χειρότερα τὰ ἐναντία νὰ ὀρμηνεύης,
Παρὰ ὃ ἴδιος μονάχος νὰ κάνης·
Γιατί τ' ὀρμηνεύμα τὸ κάνει ἡ σκέψι
Πάντα, ἴσῃν πράξι ὕμωσ ἡ τύχη φτάνει.

Ο Ἐμπορος τοῦ Κόσμου

230 Τὰ λάθη πάντα ἀργὶ καταλαβαίνου.
Μὰ ἡ σοφία ἔμπροστὰ ἄς τὰ ξαστερῶσω.

Χορὸς

Πόσο Κουτὸ τῆ Γῆ σὺν τὴν ἀφίνεις
Και ἴστους αἰθέρες δίχως φρένο τρέχεις
Θέλεις, νοῦ, ἴσῃν πλάγη παραδίνεις.
Και τί ζητᾶς δὲν ξέρεις, οὔτε τί ἔχεις

Ο Ποιητῆς (Σωρὰ)

Κόσμο ἀπ' τὴν ἴδια πλάνη σου χαμένο.
Πέταξε τῆς πολὺμορφῆς σου μάσκες,
Τοῦ δικηγόρου τοῦ γιατροῦ τοῦ ἐργάτη.
Γιὰ νὰ φαῖη ἄρπαγος πῶς εἶσαι.

240 Ἐμπορα! σ' ἔχω στήν ἐκτίμησί μου
Ἄπ' ὄλους πεῖδ ἴψηλὰ, γιατί σὺ μόνος
Τὸ ἄτιμὸ σου ἐμπόριο φαεινῶνεις.

Ο Ἐμπορος τοῦ Κόσμου

Τὰ λόγια σου κακότυχε εἶν' βγαλμένα
Ἄπὸ τ' ἄορατα ἴψη ὅπου τρέχεις

(Τὴν ἴδια σιγητὴ μεταίνει ἡ ΑΠΑΘΗ ἀπὸ τὴ δεξιὰ θύμῳ και προσωρεῖ μεταξύ ΠΟΙΗΤΗ και ΕΜΠΟΡΑ ΤΟΥ ΚΟ ΣΜΟΥ).

Χορὸς (Μὲ ὑπόκλιση)

Τὴν ἀφέντρα μας ὀλοι προσκυνάμε.

Ο Ἐμπορος τοῦ Κόσμου

Τὴ δέσποιά μας προσκυνῶ μ' εὐλάβεια.

Ἡ Ἀπάτη (Μὲ χαμόγελο)

Τὸν Ἄρχοντα και τὸν Κόσμο χαιρετῶ
Και μὲ χαρὰ τὸν Ποιητὴ κυττάζω
Ἄραμέσθ μου.

Ο Ποιητῆς

— Ἡ εὐγενία σας.
250 Ἄν ἐπιτρέπει τ' ὄνομα νὰ ῥωτήσω.

Ἡ Ἀπάτη

Τ' ὄνομά μου; Εἶμαι ἴω. Σὰς φτάνει;
Φέρνω χαρὰ, γιομίζω εὐτυχία.

Ο Ποιητῆς

Ἄ! Εὐτυχία, ἡ λέξι ἀπατηλή!
Εὐτυχία θάχαρε λέν οἱ τυφλοὶ
Ἄν εἶχαν ἄματ'ια κι' ὄσοι ἔχουν ἄματ'ια,
Θέλου χρυσάφι, πλοῦσιοι νὰ γειοῦν'

Ἔτσι κι' οἱ πλοῦσιοι ἄλλοτινὰ γυρεύουν.
Εἶσαι φειδῆκη ἡ εὐτυχία αὐτῆ.
Φειδῆκη πλοῦτου, ἀγάπης, δόξας, ὄπως

260 Τὴν ἀρετῆ, τὸ ψέμμα, τὴ ἴμορφιά,
Ποῦνε φαίναται ὄλαι τῆς γυναικάς.
Ἄς μὴν κυττάξουμε δίχως σκοπὸ
Στὰ γύρω, ἡ εὐτυχία μέσα μας μένει,
Και ἄς γνωρίσουμε ὄλοι τὴν ψυχή.

Ὅποιοι δὲν ἔχει πόθο ἔχει εὐτυχία.

Ἡ Ἀπάτη

Ἐχει εὐτυχία πόθο ὄποιοι δὲν
Τὸ λογικὸ του ἄλλοιμονο ἔχει.
[χάλια

Μόνο σὲ δὲν ἴμορφεῖ δὲ, ποθεῖ
Κι' ὄδοδ παραέξου εἰναιγὰ ἴμορφεῖ
Νὰ κάνη ὄμοιο θέτε σὲς τὴ δόξα.
Τὴν εὐτυχία δυστυχία νὰ λήθ.
Θέτε τὸν πλοῦτο, θέτε ἀγάπη, εἰ;
Καθὼς τὸν θάνατο τὸν λείε ζωῆ

270 Ὅτι ζητήσετε ἴμορφο νὰ δώσω,
Και τοῦ θανάτου τὴν ἰδέα αὐτῆ
Μὲ τὰ χαρισμάτ'ια μου νὰ τὴ διώξω

Ο Ποιητῆς

Θέλω τὴν ἀρνησι τοῦ πόθου μόνο,
Κι' ἔχω τὴ δύναμη θαρρῶ γι' αὐτὸ.
Μὰ τοῦ θανάτου τὴν ἰδέα αὐτῆ

280 Γιατί νὰ διώξω; Πέτε, σὰς ῥωτῶ.
Ἡ Ἀπάτη

Πάντα ἔχει πικρα ὃ θάνατος,
[γὰ τοῦτο
Μονάχη ἡ ἰδέα του αὐτῆ ἴμορφεῖ
Δὲ χάνεις καθὲ ἰδέα αὐτοῦ τοῦ
Τὴν περὶ μεγάλην εὐτυχία νὰ
[ἴβεισθ.

Γι' αὐτὸ καθένας πρέπει νὰ ζητῆ
Κι' αὐτὸ τὸ εἰδιωκότου νὰ τὸ
[δῶχθ.

Μὰ και γιομάτη ἀρρώστεια ἡ ζωῆ
Εἶναι γλυκειὰ, καθένος μας τὴ
[θέλει.

Ο Ἐμπορος τοῦ Κόσμου

Τὰ λόγια σου ἴδικα ἔστω
[σκορπεῖς
Και τὴ ζωῆ μπερδεύεις μὲ τὸν
[ἄδθ.

290 Και μὲ τὸ νοῦ σου βάζεις
[και πιστεύεις

Πῶς ἴσῃ γέννα ἡ μάνα φιλοσορεῖ.

Μ' ἄφ' οὔ τὸ ξέρεις ὄσο ἀγωνιστῆς
Γιὰ τὴ ζωῆ, ἴστοῖός θὰ πεθάνη,
Γιαί μοχθῆς; γιατί σὲ γέννησθ
Ἦ μάναστο ὄπου τόσο σ' ἀγαπᾶ;

(ὁ Ε-Τ-Κ-Ὶςὴν Ἀπάτην) Ὁ Ποιητής (ἐξακολουθεῖ)
 Καρὸ δὴν ἔχω, ἀκόμα νὰ Ὅχι, εἶναι ὁ θάνατος ἀγῆ
 Δίποισνα, εἶναι ἡ φῶς ἢ φῶς Κι' εἶναι ἐξημέρωμα ἔγνωσθης
 [προσμένο, [μεγάλη
 [βασικῆ]. [ζωῆς.

Ἡ Ἀπάτη (Στὸν Ε. Τ. Κ.)

Ἀρχοντά μου ὁ νοῦς του παραδέρνει.
 Τῆ σοφιστεία ν' ἀκούσω μοναχά.

Ὁ Ποιητής (συνεχίζει)

Κι' ἂν θέτε μέσα ἀπὸ τῆ βιοπάλη
 310 Νὰ βγοῦμε, πρέπει ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔμεις,
 Ν' ἀποφασίσουμε, ὁ ἄντρας τῆ γυναῖκα
 Ποτέ νὰ μὴ σιωπῶν, μόνο αὐτό
 Κι' ἔτσι Ὶ ἔναν αἰῶνα οὔτε δέκα
 Θὰ μείνουμε ἰστὴ γῆ, νὰ! τὶ ζῆτο.
 Ἔτσι ἡ ψευτιά θὰ σβύσῃ, κι' ἀπ' τῆ σκόνῃ
 Αὐτῆς, θὰ λάμψῃ αἰώνια ἀλήθεια ἡ μόνῃ.

Ἡ Ἀπάτη (Καθὼς εἰσιμαίνεται νὰ φύγῃ)

Πόσο λυπάμαι, πόσο γιὰ τὰ λόγια
 Καὶ γιὰ τὸν ἴδιο ποῦ τὰ λέτε

Ὁ Ποιητής

(κάνοντας ἕνα βῆμα σὰν νὰ θέλῃ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Ἐντονα)

Ὅχι!
 Δέ θέλω ἀκόμα ἔτσι νὰ φύγετε, ὄχι!
 320 Ἀφοῦ δὲ θέλετε τ' ἄνομα νὰ πῆς;
 Θὰ σοῦ τὸ πῶ ἐγώ: εἶσαι ἡ Ἀπάτη.

(Ἡ Ἀπάτη ταραζέται καὶ κυττᾷ νὰ φύγῃ. Ὁ Ἐμ-
 πορος τοῦ Κόσμου θὰ τὴ συνοδεύῃ)

Χορὸς Ε-Τ-Κ- (πρὸς τὸν Ποιητῆ, ἀπειρηκνᾷ).
 Νόμισε ἰάχα κῆτι ἐν μεγάλο
 Πῶς κάνει τ' ἄνομα τῆ [δὲν πεῖ.
 (Ὁ χορὸς φεύγει ἀπὸ τῆς [Φεύγει μετὴν ΑΠΑΤΗ
 δύο πόρτας.) ἀπὸ τῆ δεξιᾶ πόρτας.)

(Ὁ Ποιητῆς προχωρεῖ ὅτι μέση καὶ αὐτεμψυχώνεται
 μονολογώντας.)

Ὁ Ποιητής

Τῆ νίκῃ ὁ ψεύτης κόσμος μοῦ ζητεῖ
 Ὁ κόσμος, τῶν παθῶν τ' ἀπείσιτο κράμα.
 Ἐστῆς ἀτιμίας τὴν καταχνιά ποῦ ζῆ.
 Καὶ Ὶ τοῦ τυφλοῦ συμφέροντος τὸ γράμμα.
 Μακρὰ ἀπ' τὸν ὄχλο, ἐδῶ τ' ἀγρὸ τὸ φῶς
 330 Ποῦ δείχνει ξάστερη τὴν ἀτιμία,
 Τὸ φῶς ποῦ τὸ φοβᾶται ὁ στραβός.
 Κι' ὁ ἀνοιχτομάτης βλέπει μ' ἡρεμία.
 Τὶ κι' ἂν ὁ πόνος σκάφτῃ τ.ι.ν ψυχῇ.
 Καὶ μέσα δάκρυα δλοένα μοῦ σταλάζει;
 Για σκέψου, δίχως σκάψιμο ἢ Γῆ
 Κι' ἀθρόες βροχῆς καρπὸ ποτέ δὲ βγαίνει.
 Μέσα Ὶ τῆ Φύσῃ ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ.
 Καὶ πρῶτο πλάσμα ὁ ἄνθρωπος, καθρέφτης
 Ποῦ τὰ ἔργα ὅλα φαίνονται, αὐτονοῦ
 340 Τοῦ κόσμου ποῦ ἔχει καταστήσει ψεύτης,
 Ποῦ ὅσο ἀνεβαίνει τοῦ πολιτισμοῦ
 Τῆ σκέλα, χάνει ὅλη τὴν ἠθικὴν τοῦ

Κι' ὅταν τὴν ἐπιστήμῃ βρῆ τοῦ νοῦ,
 Τῆ φαντασία χάνει ἡ δύναμί του
 Ἄν βρῆ κεφάλι, χάνει τὴν καρδιά,
 Κι' ἂν χάσῃ ἰδέες αἰσθήματα κερδίζει,
 Γιατ' οἱ δασκάλου λείπουν Ὶ τὰ σκολεζὰ
 Τῆς λογικῆς, φιλίας, κι' Ὶ, τὶ ὀρίζει
 Τὴν ψυχῇ κάθε ἀνθρώπου ἐρευνητῆ
 350 Τὸ φῶς μονάχα ἐκεῖνο εἶναι ποῦ ἀξίζει,
 Τὸ φῶς ὅπου γνωρίζεις καθαρά
 Ὅχι τοῖς ξένοις μόνο τὸν ἑαυτοῦ σου
 Ἐρησκεία, Συνείδησι, Χαρά,
 Ἐετρεῖς πηγῆς τὸν βλέπεις τὸ Θεο σου.

(Στὰ τελευταία αὐτὰ λόγια τὸ φῶς χαμηλώνει, καὶ Ὶ τὸ
 μισόφωτο, ὅτι μέση πρὸς τὸν τοῖχο γονατιστὸς μετὸ ἕνα
 γόνατο ὁ Ποιητῆς, ἀρχινᾷ σιγανὰ μιά προσευχὴ πρὸς τὸν
 Σωτῆρα, ποῦ τὴ συνοδεύουν οἱ ἰχιοῦ ἐνός atmonium).

(Ἡ προσευχὴ τοῦ Ποιητῆ)

Μεσ' Ὶ τὸ δρόμο Θεὸ ποῦ μ' ἔβαλες, ἀκόμα
 Τὸ ἔργο σῶμα,
 Τὸ ἔργο σῶμα δὲν ἀπόγυρα νὰ νιώσω
 Πῶς με τόσο,
 Πῶς με τόσο ὀνειροπάλεμμα ἢ κατάρη,
 360 Ἐστῆ λαχτάρα,
 Ἐστῆ λαχτάρα ἀγρὸ ἐνός πόθου θ' ἀποσβύσῃ
 Καὶ θ' ἀφίσῃ
 Καὶ θ' ἀφίσῃ τὸν γλυκὸ καρπὸ ποῦ ὁ ἄγῶνας
 Ἐστῆς κορώνας,
 Ἐστῆς κορώνας τὰ κλωνάρια ἔχει μεστώσει.
 Πρὶν ν' ἀπλώσῃ,
 Πρὶν ν' ἀπλώσῃ ἡ ἀγῆ Ὶ τοῦ βίου μου τὴν πλάσι,
 Τὸ γιορτάσι,
 370 Τὸ γιορτάσι τῶν κανιβαλων με φρίσσει,
 Ποῦ ἔχει ἀρχίσει,
 Ποῦ ἔχει ἀρχίσει κι' ὄλο ὁ γῆρὸς του στενεύει,
 Καὶ κουτέει.

(Προνοιάζεται Ὶ τὸν τοῖχο ποῦναι στραμμένους καὶ
 προσεύχεται, φωτεινῇ, ζωηρόχρωμῃ, δλοσωμῇ ἢ ὀπασία
 τοῦ Χριστοῦ ποῦ εὐλογεῖ.)

Καὶ κοιτεῖται Θεὸ τὸ δοῦλό σου, ἐμένα,
 Ἐστὰ χαμένα,
 Ἐστὰ χαμένα νὰ με πνίξῃ, κι' ἔτσι πάλι
 Ἐστὴν ἀγκάλῃ.
 Ἐστὴν ἀγκάλῃ τῆς λαγγελίας νὰ ξεχάσῃ
 Κάθε φράσι,
 Κάθε φράσι ποῦ ἕνας κόσμος θὰ στομιζῇ.
 380 Μοῦ τσακίζει.
 Μοῦ τσακίζει τὴν ἰσχὴ ἢ ἐρμὰ τρογύρω,
 Τ' ὄρη μύρο

(Ἡ ὀπασία τοῦ Χριστοῦ γίνεται ἐντονώτερη.)

Τ' ὄρη μύρο δός μου Κύριε, νὰ Ὶ μπορέσω
 Νὰ τοὺς δέσα,
 Νὰ τοὺς δέσω κάθε στόμα ποῦ θ' ἀνοίξουν
 Για νὰ δείξουν,
 Για νὰ δείξουν τὴν ἀναισθητῆ καρδιά τους
 (Ἡ ὀπασία τοῦ Χριστοῦ ὀρνεῖ σιγὰ-σιγὰ.)
 Ἐστῆ γενιὰ τους.

(Ἀρχίζει ἀπὸ μέσα σιγανὰ Χορὸς Ἀγγέλων (Κόρο γυ-
 νακιο), ποῦ ὁ Ποιητῆς ἀκούει ἀμύλητος καὶ γονατιστὸς
 Ὶ τὸ μισόφωτο, σὰν νὰ μετασφαιώνεται).

Χορὸς Ἀγγέλων

Ἐστὸν Κύριο ἡ δύναμι δλη, ὀλη ἡ ἰσχὴ
 390 Αὐτὸς τοῦ κάθε ἀδύνατου προστάτης,
 Γιατρελὰ τοῦ ἀρρώστου, κι' ἄσωτῆ τροφῇ
 Τοῦ πεινασμένου, ὄλων παραστάτης
 Τοῦ ἀδικημένου δικρο Αὐτὸς, κι' ἐλπίδα
 Τοῦ ἀπελπισμένου αἰώνια ἡ ζωῇ
 Ἐστὸ πρόσωπό του λάμπει σὰν ἀχτίδα
 Ποῦ σὲ μαγεῖται Ὶ ἀξαφην λάμπῃ.
 (Ὁ Χορὸς παῖνε χαμηλώνοντας τὴ φωνῇ, τὸ φῶς δυνα-
 μώνει, ἐξακολουθεῖ ἡ ὑπόκρουσι τῆς Ὀρχήστρας).
 (Ὁ Ποιητῆς σηκώνεται με νευρικότητα καὶ στέκει
 σὰν ἐκπλαγμένος).
 (Ἀμέσως πάλι ὁ Χορὸς τῶν Ἀγγέλων με σιγανῇ φωνῇ).

Χορὸς Ἀγγέλων

Τὸ πρόσωπό Του στέλνει κάποια ἀχτίδα
 Ποῦ σὲ γιομίζει ἀθάνατην ἐλπίδα.
 (Ὁ Χορὸς παῖνε moriendo).

Ὁ Ποιητής

(με νευρικῇ ζωνηάδα).
 Ἐτώρα γιομᾶτος δύναμι, τὸ νιώθω
 400 Πῶς εἶμαι Ὶ μπρὸς Ὶ τὸν κόσμο τὸν κουτό,
 Ποῦ πνίγει μέσ' Ὶ τὸν ἄνομό του πόθο
 Τὸ ἀπ' ὄν ὑπέρτατο ἀγαθὸ.
 (Ἀκούονται ἀπ' ὄξω σάλπιγγες διαλυαῖς, κι' ἀμέσως
 ἀνοίγει ἡ δεξιὰ πόρτα τοῦ Ποιητῆ καὶ μπαίνει ὁ Πλοῦτος
 Ὶ τὰ κατάχρυσα ντυμένος, καὶ πίσω δυὸ χρυσοσφῆροτι
 ἀκολουθοῦν του μετὴ σάλπιγγες).

Ὁ Πλοῦτος

Μέσ' Ὶ τῆ στιγμῇ ἐποῦτῃ τὴν ἀπείσιτα
 Ποῦ ὁ Κόσμος δὲ σὰς λογαριάζει πελά,
 Ἐρθα, εἶμαι ὁ Πλοῦτος ἰ, πάλι ὄνειρα αἶσινα
 Ἐστῆ συνδρομῇ μου χτίστε με καρδιά

Ὁ Ποιητής

Εὐχαριστῶ τὸ δῶρο, ἡ συνδρομῇ σας,
 Θε' νὰ με κἀνῃ ἀκόμα περὶ φτωχὸ

Ὁ Πλοῦτος

Ἡ Ὶ περηφάνεια ἄς κρύψῃ τὴ Ὶ τροπῇ σας.

Ὁ Ποιητής

410 Ἐγχο γιὰ Πλοῦτο μόνο πῶς Ὶ μπορῶ
 Τὸν ἑαυτοῦ μου ἐγὼ νὰ κυβερνήσω
 Μ' ἂν πάρω χρῆμα, πλοῦτη, θησαυρό,
 Αὐτὰ θὰ μ' ὀδηγᾶν, τί θὰ κερδίσω;

Ὁ Πλοῦτος

Μέσα Ὶ τὸν Κόσμο τὴν ὑπόληψι σας.

Ὁ Ποιητής

Μήπως ὁ Κόσμος ἔχει ἀξία γιὰ Ὶ μένα;

Ὁ Πλοῦτος

Τὴν ἡσχία ποῦ ἔχετε χαμένα.

Ὁ Ποιητής

Τὴν ἡσχία μέσ' Ὶ τῆ συνειδησί σας;

Ὁ Πλοῦτος

Θέλετε πλοῦτη; πέστε με μιά λέξι.

Ὁ Ποιητής

Πλοῦτῃ τῇ δύναμι ἔχω τῆς ψυχῆς μου.

Ὁ Πλοῦτος

420 Ἐγχομῶν, φιλοσοφία.

—Πειτέξῃ

Λόγια καλὰ σὰς εἶπα ἀπὸ καλῆς μου
 Βουλῆς.

Ὁ Ποιητής

—Τὶ κρίμα, πήγαμε χαμένα

Ὁ Πλοῦτος

Εὐχαριστῶ, δὲν ἔχω ἀνάγκη.
 —Φτάνει,
 Εἶστε δαχάριστος καὶ σὰς ἀφίνω.
 (Ὁ Πλοῦτος φεύγει με τὴν ἀκολουθία του).

Ὁ Ποιητής

Κοπιᾶστε ἄλλο νὰ στήσετε πλεχτάνι.
 (Μονολογώντας νευρικῶ).

Ἄ! τὴν κακία, τὸ μῖσος τοῦ κόσμου
 Πῶς νὰ ὑποφέρω ποῦ ὁ τόπος βρωμᾷ,
 Ὅπου κι' ἂν στρέψω, ἀπὸ πίσω, ἀπὸ Ὶ μπρὸς μου,
 Σὰν τὸ θερρὸ ἀλυχτᾷ καὶ λυστᾷ.
 430 Ὅξω ἀπ' τὸ σπῆτῃ: καὶ τοῦτο εἶναι κόσμος,
 Ὅλα μιά στάχτη εὐθὺς θὰ γενοῦν,
 Ὅξω Ὶ τῆ φύσῃ ὁ μόνος κι' ὁ δλοσμος,
 Ἄλήθεια, ἀγαθότη, ἐκεῖ καρτεροῦν.

(Πέριε ἀπ' τὴν ἐστία ἕνα δαυλὸ καὶ βάζει φωτιά σὲ
 διάφορα μέρη τῆς κἀμαρᾶς του, τζέζωντας, ποῦ ἀρχίζουν
 νὰ καίγονται. Ἐστερα περὶ τὸ δαυλὸ κι' ἔρχεται Ὶ τῆ
 μέση κἀμαρῶνοντας τὴ φωτιά).

Ἐτώρα ἡ στάχτη γιὰ σὰς θάνε λυκιο,
 Μέσ' Ὶ τῆ φωτιᾷ λάμπει ἀγῆ ἡ Ὶ λευτεριά,
 Καὶ ξεπροβάλλει Ὶ τῆς φλόγες ἡ νικη
 Κι' ὁ λυρωμένος Ὶ τῆν ἀπείσιτα σκαλιβιά.

(Ὁ Ποιητῆς στέκεται πάλι ἀποθαυμάζοντας τὴ φωτιά,
 κι' ἀμέσως ἀρχινᾷ Ἐσωτερ. Χορὸς με φωνῇ σὰν μισοκρυ-
 μένη ἀπ' τὸν καπνὸ τῶν ξύλων ποῦ καίγονται).

Ἐσωτερικὸς Χορὸς

(Ὁ Κόσμος)
 Τὸ πνεῦμα πελά ἔχει ἀρρωστήσει,
 Ἐστὴ σάρκα ὅλα παραδίνει,
 440 Μὰ ποῖος γι' αὐτὸ νὰ τὸ μισήσῃ
 Ἐστὸν Κόσμο ἀνάμεσα τῆ δίνῃ;
 Κι' ἂν κἀποιος Ὶ μπρὸς του σταματήσῃ,
 Θε νὰ κυττάξῃ μ' ἀπορία,
 Καὶ μέσ' Ὶ τὸ νοῦ θὰ ψιθυρίσῃ
 « Ἄλλοιμονο, χρεωκοπία! »

Ὁ Ποιητής

Ἄ! Κόσμος ἀκόμα καὶ Ὶ τὰ ξύλα
 Τὸ δηλητήριω τῶν χειρῶν χύσει.
 Εἶν' ἡ φωνῇ σου ἐποῦτῃ, ἡ σκύλα.
 Ποῦ ἀπ' τὸν καπνὸ κι' αὐτῇ θὰ σβύσῃ.

(Ἀρχίζουν νὰ πέφτουν τὰ ξύλα τῆς στέγης τρίζοντας
 ἀπ' τὴ φωτιά).

(Ἡ φωνῇ τοῦ Χορὸῦ πνίγεται ὀλοένα).

Ὁ Χορὸς (ἐξακολουθεῖ)

450 Μ' ἐγχομῶσῃν ἄς πάῃ
 [ἢ φωνῇ μας
 Ἐστὴν Ἐγχο, μέσα Ὶ τῆ ζωῇ
 [μας.

Τὸ σῶμα ἐγράφεται, ποιεῖ,
 [γλεντῆ,
 Τ ἄλλα παράσιτα, γεγαδιασιά.

Ὁ Ποιητής (ἐξακολουθεῖ)

Ἐστάχῃ ἡ φωτιά μου θὲ ν' ἀ-
 [φίση;
 455 Ἐφεύγω εἰσέθερος Ὶ τῆ
 [Φύσῃ.

(Ὁ Ποιητῆς πηδᾷ ἀπὸ τὸ
 ὀπισθερὸ παράθυρο καὶ φεύ-
 γει Ὶ τῆ Φύσῃ, ἔξω Ὶ τὸν
 πρᾶσινο κἀμπο, μακρὰ ἀπ'
 τῆς συνδῆξης τοῦ Κόσμου).

(Ἡ τελευταῖες φωνῆς τοῦ Κόρο ἀνακατεῖνται Ὶ Ὶ
 μουσικὸ confusio μετὸ τὸ θόρυβο τῶν καμμένων ξύλων ποῦ
 πέφτουν, κι' ἔπανά Ὶ αὐτὸ πέφτει σιγὰ-σιγὰ ἢ ἈΤΑΛΙΑ).

ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο άδικος θάνατος του Βασιλέως 'Αλεξάνδρου φέρει στην επιφάνεια μία ολοζώντανη εικόνα των τραγικών αντιθέσεων της ζωής.

Τό έμμορφο Παλλικάρη κοιμάται ήσυχα, γαλήνια τώρα πιά μέσα στον τάφο Του. 'Η γή του Τατοΐου Τό έδέχθη άσυγκίνητη, και τό χόμα Τό έσκέπασεν άδιάφορο ! Γιατί τέτοια έπλάστηκε ή Ζωή. 'Η χαρά Του, ή γοητεία Του, τά θέληγτρα Του, οί θόρυβοί Του, ή όρμη Του, τά μεγαλεία Του, ή δύναμις Του, ό γύρω Του σεβασμός, ή αγάπη Του, ή άφράσιώς Του, όπτι τέλος άποτελοΐσε τη ζωή ένός νέου, ώραίου, εύσταλοΐς και γιομάτου άπό ύγεια και καλωσύνη Βασιληά, έκλειστηκαν για πάντα μέσα στο δρόνιο κουτί ποΐ έδέχτηκε τό θνητό σκήνωμά του. Μέσα στο ίδιο όμοσ νεκρικό κουτί θά μείνουν κλειστές για πάντα, και ή άγωνίες Του, και οί πόνοι Του, και οί άνασταναγμοί Του, και τά παράπονά Του, και ό σπαραγμός Του, και τά σοματικά Του άλγη, ή άπομόνωσίς Του, και οί ψυχικοί Του κλονισμοί ποΐ έγίνανε οί σντήροφοί Του τες τελευταίες βασιανισμένες ήμέρες της τραγικής ζωής Του.

Όλα τά συνεπήρε ό Χάρος, τά Ισοπέδωσε, τά έξομοίωσε, τά έφερε σαρκαστικά μέσα στα δικά του βασιλεία. γιατί ή Μοίρες του άτυχου ώραίου Παλλικαριού βρεθήκανε άνίσχυρες νά δυναμώσουνε τό νήμα της ζωής Του.

Και ένώ όλοι νομίζαμε ότι πλέκεται γύρω σ' αυτό τό νήμα, τό στεφανί της ευτυχίας, της δυνατής ευτυχίας, της άνθρώπινης ευτυχίας. Ξαφνικά άντικρίσαμε νά μαδιούναι τά λουλούδια του, ή δάφνες του, νά ξεφυλλίζονται τά μπουμπούκια του και νά σκορπιούνται στοΐς τέσσαρες άνέμους. 'Αντικρύσαμε μιά άπό της τραγικώτερες άντιθέσεις ποΐ σπαρακτικά βρεθήκανε μπρός στο λουλουδένιο δρόμο ένός ευτυχισμένου λεβέντη.

'Ενας μήνας μās χωρίζει άπό της πανεύτυχης, και υπερένδοξης και ώραιης στιγμής ποΐ έδοκιμάσαμε όλοι στο κατάλευκο Στάδιο. 'Εγινότανε ή αποθέωσις του 'Ελληνικού Στρατού, και τότε 'Ελληνικού Στέμματος.

Ο 'Αλεξάνδρου, τό ευτυχισμένο Παλλικάρη, όταν μπήκε στο Στάδιο και προχώρησε προς τους Βασιλικούς θρόνους ήρε μπροστά του, ένα δνειροπόλημα δόξας, ένα θάμβος γιορταστικής μέθης, ένα δραματισμό έθνικής άναγεννήσεως, ένα έθνικό φώς έλευθερίας και προαιωνίου δνειρων και τι τό άφαντάσως μεγάλο, άνατριχαστικό, Ιδεωδώς ύπεροχο, μιά νέα μροβόλον άνύστην της μεγαλυνθείσης και δοξασθείσης πατρίδας άντίκρουσε ό Σειπτός λεβέντης, τό κορψομα της δόξας Του, της δόξας ποΐ άνανακίωσε στη Βασιλεία Του, της δόξας ποΐ την έφερε

εύλαβητικά στα πόδια του θρόνου Του, ό ήρωϊκός Στρατός μας, τό τιμημένο Ναυτικό μας, και μιά φωτεινή πολιτική φυσιογνωμία της πατρίδας μας. Και μαζί με τον Βασιλέα Του, αίσθάνθηκε και ό λαός, εύφράνθηκε και ή 'Ελληνική ψυχή, έδοκίμασε όλες έκνίρες τες ευγενικές συγκινήσεις ποΐ άνατηδούσαν άπό μέσα άπό τον πάμφοτο στοΐβο της ζωτικότητος της αϊώνιας και άκατάβλητης φυλής μας.

Όλα εκεί μέσα ήσαν γιορταστικά, πανηγυρικά, φαιδρά, ένδοσιαστικά, μεγαλειώδη. 'Εκκλησία, Λαός, Στρατός, Ναυτικό, 'Επιστήμη, 'Εργασία, Δημοσιογραφία ένωμένοι στη δόξα, στην έθνική λαχτάρα, στην έμμορφία, στην άρμονία, στον πατριωτισμό, έδειχναν μιά εικόνα υπερεδόξια, υπέργεια, άποθεωτική.

Η τιμημένες Σημαίες μας, οί Πληγωμένοι μας, τά Εύζωνάκια μας, οί Πεζοί μας, οί Στρατηγοί μας, οί Ναύαρχοί μας, οί 'Ιεράρχη μας, οί Προσκόποι μας, οί Δήμαρχοι μας, οί Πολιτικοί μας 'Αρχοντες, οί Ξενοί μας, οί Σύμμαχοί μας και Συμπολεμιστάι μας, ό Λαός μας όλος μέσα εκεί με έπι κεφαλής τον Βασιλέα μας, άνεβαπτιζόμεθα σαν σε μιά μεγάλη κολυμβήθρα έξαγιαμένη άπό τη χαρά άπό την ευτυχία, άπό την έθνική περηφάνεια.

'Εγας μήνας μās χωρίζει άπό της ώραιης και υπέρτιμης αυτής στιγμής. 'Ενας μήνας μονάχα. Και όμως στο διάστημα αυτό ποΐα κολοσσαία, άπίστευτη σπαρακτική, τραγική μεταβολή ! Μεταβολή γεμάτη άπό ήμέρες, άπό ώρες, άπό στιγμές, θρηνητικές, συγκλονιστικές, δραματικές, στιγμές δδυσμών, λυγμών, θρήνων, σπαραγμού, στιγμές δδύνης άπεπισμού, στιγμές θανάτου. 'Εκκλησία, Λαός, Στρατός, Ναυτικό, 'Επιστήμη, 'Εργασία, όλοι ένωμένοι και πάλιν, άλλα ένωμένοι στον Πόνο, στον Πένθος, στο δάκρυ, στην άπόγνωσι ! Όλα όσα έόρταζαν και στολίζαν και χρωμαίζαν τη χαρά του Σταδίου όλα πένθημα, λυπητερά, άπαρηγόρητα, θλιμμένα στολίζουν και χρωματίζουν τη νεκρική Πομπή του άγαπημένου μας Παλλικαριού. Νά και ή τιμημένες σημαίες μας τυλιγμένες μέσα σε πένθη, νά οί 'Ιεράρχη μας ψάλλοντας νεκρικούς ψαλμούς, νά ό Στρατός μας βαρύπενθος, νά τά Εύζωνάκια μας θρηνηντας με κόκκινα μάτια άπό τό κλάμμα, νά τό Ναυτικό μας καταλυπημένο, νά οί ένδοξοι πληγωμένοι μας άπαρηγόρητοι, νά ό Λαός μας δολιχέρος, ή ψυχή του Λαού μας, γεμάτη άπό σπαραγμό και δδύνη.

'Η Ζωή μέσα στον όρμητικό δρόμο της είνε γεμάτη άπό άντιθέσεις. 'Η χαρά δέν σέβεται τη λύπη, και ή θλίψη μαραινεί άσυγκίνητη τά τελευταία ίχνη της ανθρώπινης ευτυχίας. 'Αποθέωσις και έκμηδένισις συμβαδίζουν. 'Εμμορφιά και άσχημία συναγωνίζονται. Χαρά και λύπη σφιχτοαγκαλιασμένες έπικοινωνούν με την ανθρώπινη ματαιότητα. Τόν Πάλλευκο και

πάμφοτο θρίαμβο του Σταδίου διαδέχεται ό σκοτεινός και ύγρός Τάφος του Τατοΐου.

ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪΝΕ

ΑΠΟ ΤΟ 'ΛΥΡΙΚΟΝ ΙΝΤΕΡΜΕΔΙΟΝ,

3

Τά κρινά, τά τριαντάφυλλα, τον ήλιο, τά πουλιά,
Πώς τ' αγαπούσα έναν καιρό μ' έρωτική μακία !
Μά τώρα πιά δέν τ' αγαπώ και στέργω μοναχά :
Ναί, την Μικρή, την 'Ομορφη, την 'Ασπλη, τη Μία,
Πού είναι μονάχη της για με μιά έρωτική πηγή,
Και κρύνε και τριαντάφυλλο και ήλιο και πουλί.

19

Δυστυχισμένη είσαι και σύ και δέ στενάξω πιά :
Δυστυχισμένοι, αγάπη μου, θένάμαστε και οί δύο μας !
'Ως πού νά σβύση ό θάνατος την άρρωστη καρδιά,
Δυστυχισμένοι, αγάπη μου, θε νάμαστε και οί δύο μας.

Κοιτάξω τό χαμόγελο, στο στόμα σου πού άνθει,
Κοιτάξω και τά μάτια σου, πού λάμπουν μαγεμένα,
Κοιτάξω την περήφανη στα στήθεια σου πνοή,—
Κι' όμως και σύ είσαι δύστηχη κι' άθλια ώσαν και μένα.

'Ενας άθώρητος καιρός τό στοματάκι ίσκιώνει,
Κι' άπό κρυμένα δάκρυα τό μάτι σου είναι άχνό,
Τά στήθεια τά περήφανα κρυφή πληγή ματάνει,—
Δυστυχισμένοι, αγάπη μου, θε νάμαστε και οί δύο.

26

Νοιώθαμε τόσα έγω για σε και πάλι έσύ για μένα,
Μά νά, πού δέν μπορέσαμε νά ζούμε μονιασμένα.
'Ακόμα και τό «άντρόγυνο» σαν παίζαμε τά δύο μας,
Δίχως ζυλιές πενούσαμε και γρίνιες τον καιρό μας.
Παίζαμε πάντα, εάκναμε σαν πύσα άστεία, σαν πύσα,
Και τρυφερά φιλούμαστε κι' είχαμε χάδια τόσα.
'Από παιδιάστικη χαρά παίζαμε κάποια μέρα
«Κρυφοτόλι» μέσα στοΐς άγρούς και μες τά δάση πέρα.
Και τόσο ξέρουμε καλά και οί δύο μας νά κρυφτούμε,
Πού πιά δέ στάθη βολετό και πάλι νά βρεθούμε.

45

Πλανήθηκα στον κήπο μιάν αύγουλά,
Μιά καλοκαιρινή αύγή, γλυκειά :
Ψιθύριζαν, μιλούσαν τά λουλούδια,
Μόνο άπό με δέν έβγαίνε μιλιά.

Κι' είπαν άργά, μιλήσαν τά λουλούδια,
Με ψυχοπόνια βλέποντας έμέ :
Κάκια νά μόν κρατῆς της άδερφής μας,
'Αθροωπε σύ θλιμμένη και χλωμέ !

61

'Ηταν βαθεία μεσάνυχτα και κρύο και σιωπή.
Θρηνηντας έπλανώμουνα στο δάσος, και τά κλώνια
Τών δέντρων, πού τους τάραζα τον ύπνο τό βαθύ,
Τίς κεφαλές σαλέψαν με τυμπόνια.

(Μεταφρασίς)

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

PAUL VERLAINE :

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΧΩΣ ΛΟΓΙΑ

Τ' άηδόνι, πού ψηλά άπ' έναν
κλάδο καθρεφτίζεται, θαρρεί πως
έχει στο ποτάμι.
Βρίσκειται στην κορφή μανής
ψηλής βελανιδιάς, κι' όμως φο-
βάται πως θά βραχθί . . .

(CYRANO DE BERGERAC).

Μέσ' στο ποτάμι, σαν καιρός, ό ήσικος ξεψυχάει
των δέντρων, πούναι στών νερών τό πλάι :
'Ενθ' άπό πάνω, άνάμεσα στήληθνα τά κλώνια
παρπονιούναι τά τραγόνια.

'Ω πόσο αυτή ή κατάχλωμη, ταξειδευτή μου, ή φύση
χλωμό παρόμοια σ' έχει καθρεφτίσει !
Και πόσο νάκαλιαν μέσ' στα ψηλά κλαριά κρυμμένες
οί έλιπδες σου δακρυλοουσιμένες ! . . .

(Μετ. άπ' τό Γαλλικό) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

Στην ελληνική λέξι γελοιογραφία άποδίδω την έννοια της Γαλλικής caricature και της Ιταλικής caricatura εκ των οποίων παρέμεινε κατά παράφραση της γλώσσης ή κοινή έκφρασις καλλικατοΐρα. Ρίζα της είναι τό ρήμα caricare ποΐ σημαίνει βαρύνω, φορτώνω και ύπονοεί τό αρχικό έργο των 'Ιταλών γελοιογράφων, του νά σατυρίζουν τά άντικείμενα και τά πρόσωπα βαρύνοντας τους χαρακτήρας τους. Οί γάλλοι μετοχειρίζονται και την λέξιν Charge ποΐ σημαίνει έξοσι και διαστροφή, ήτοι τό γελοίο τό μάλλον υπερβολικό, ποΐ με μιά λέξι δνομάζω δεινογράφημα. Γι' αυτό στα δεινογραφήματα θεωρείται περιττή ή έλυγραφή ή ή φανερή ύποδήλωσι του γελοιογραφουμένου άντικειμένου. 'Η γελοιογραφία έχει αυτό τό πλεονέκτημα είνε σίτυρα ποΐ μπορεί νά διαραστή κι' άπό ένα άφροίματο μ' ένα μονάχα βλέμμα, γρήγορα κι' εύκολα σκορπώντας τό

γέλιο και ξυπνώντας τη σκέψι μᾶς δολόκληρης πόλης.

Αί πηγαίς της είνε : 'Ατέλειαις τοῦ σώματος ελλείψεις τοῦ πνεύματος, ἤθη, πάθη, συνήθειαι, κακίαι, γέννησις, κοινωνικὴ τάξις. Πρέπει δὲ νὰ είνε κανένα πολὺ δευλὸς 'ς τὸ φρόνημα καὶ μικρὸς 'ς τὴν ψυχὴ γιὰ τὰ περᾶζεται ἐναντίον τῶν μορφοσμῶν αὐτῶν τῆς σατύρας, γιὰ νὰ διπισθοχωρεῖ ἐμπρὸς ἀπὸ τὰς ἀξιώσεις τῆς γελοιογραφικῆς γραφίδος. 'Υπάρχουν μερικοὶ, ποὺ δὲν δέχονται μὲ κανένα τρόπο ἀντίστροφη ὁμὴ τῆς ἐπιτοιδεμένης αὐτῶν καλλονῆς ἢ ἀρετῆς. 'Ἡ γελοιογραφία είνε κάποτε τὸ μαυράδι τοῦ ἄσπρου, ἢ νύχτα τῆς ἡμέρας, τὸ ὄχι τοῦ ναί· ἀλλὰ ἔτσι συμβάλλει περισσότερο σὲ σκοπὸ τῆς· καὶ τὰ ἀσθενικὰ στομάχια ποὺ δὲν θὰ μωρῶσουν νὰ χωνέψουν τὴν τρέλλα τῆς γελοιογραφίας δὲν θ' ἀποφύγουν ποτὲ τὴν δυσπεψία.

Μερικοὶ ἀμφισβητοῦν ἂν ἡ γελοιογραφία είνε τέχνη. Κάνουν πολὺ ἄσχημα. Γιατί τέχνη δὲν είνε μόνο ἐκεῖνη ποὺ ἐξωραίζει, μὰ καὶ κείνη ποὺ ἀσχημίζει· ἡ ὁμολὴ τέχνη καὶ ἡ διάστροφη, ἡ ποίησις καὶ ἡ παρῳδία, ἡ γελοιογραφία δίπλα 'ς τὴν ζωγραφικὴν.

ΣΑΝΤ

ΦΙΛΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

'Ανάμω' ἀπὸ χρυσάνθεμα, ἀπὸ γιούλια. Γεννήθηκε ἕνα τέκνο : ὁ Βασιλιάς· Μυρσότηρε τ' ἀπαρθενα ζουμιτωλιά· Κι' ἀκόμα καὶ τὴ χάρι τῆς ἀντρεῖας.

Στ' ἀντιφέγγισμα, 'ς τὸ χάραγμα τῆς μέρας 'Ανθισ καὶ χαρῆτος τὸν ἥλιο Καὶ τώρα ὄχι παιδί, γλυκὸς πατέρας Μὲ τὸ μὴ ἀγκάλιασε ὅλο τὸ βασίλειο.

Μὰ κάπου θλιβερὸ μενεξεδένιο γίωμα. Λυγδαί, λωμιμᾶζει, ζεῖει κάτω Μαθαίνεται τὸ λουλουδένιο σῶμα Κι' ἕνα φιλὶ χαρίζει τοῦ Θανάτου.

'Ηλ. Σταυάτης

ΧΑΡΩΜΟΔΙΡΑ

Ποῦ δὲν ἀνθοῦν λευκὰ τὰ χαμομήλια Καὶ ποῦ είνε τὰ περιψήφια βουνά, Ποῦ νὰ μὴ βλέπουν τὰ σπερνὰ τάνηλια Τὸ Χάρο πάνω τους νὰ τριμυρᾷ ;

Ποῦ ζοῦν ἀγγέλιοι καὶ ποῦ ζοῦνε μόνου 'Λαχοὶ ἀκόμοι δίχως οὐρανό,

Ποῦ νὰ μὴ φταίρη, ποῦ νὰ μὴ σκαλῶνῃ Τῆς Μοίρας τὸ πλεμμάτι σκοτεινὸ ;

Δὲ ζοῦνε, δὲν ἀνθοῦν τέτοια χορτάρια Κι' οὔτε βουνά, κι' οὔτε ψηλὲς βολές, Κι' οὔτε λιμέρια κι' ἄραχνα κουφάρια Τοῦ Χάρου νὰ μὴ φθάνουν οἱ βουλιές.

Καὶ τίς ἀνῆξ καὶ τὰ σπερνὰ, τὰ βραδία, Καὶ στὰ ψηλά καὶ πάνω στὶς ραχῆς, Νά! πάντα ἡ Μοῖρα σπέρνει τὰ 'σοκτάδια Καὶ ὁ Χάρος ἀναίκα καὶ πέρνει τίς ψυχές.

'Απ. Ν. Μαγγανάρης

ΤΟ ΡΩΛΟΪ

Τίς, τάς, χτυπάει τὸ παλιὸ ρωλόι κι' ἀπ' τὴ ζωὴ μᾶς πέρν' ἕνα κομμάτι, τίς, τάς, τὴ ζῆση τὴν τρυπᾷ, τὴν τρώει, κι' ἀπ' τὴν καρδιά τοῦ γέρου πέρνει κάτι.

Τίς, τάς, χτυπάει τὸ κακὸ ρωλόι, τοῦ τὴν καρδιά τὴν τρώει σὰ γαργάρι· λύνει ἀπ' τὸν πόνο ποῦ μοῦ δίνει ἄλλο μὲ χρυσοπλούμιστο ποτήρι 'Ἐκεῖνη!

Τίς, τάς, χτυπάει τὸ παλιὸ ρωλόι. Νά τοι ! οἱ Μικροὶ τῆς ζῆσης φεύγουν πάνε, τίς, τάς, ὁ Χρόνος περπατᾷ καὶ τρώει, φεύγουνε πάνε δὲν ξαναγυρνᾷνε.

Γερ. Δ. Καδόζ.α

ΝΙΚΗ

Νὰ τὸ φύσκο ποῦ τὸ Ρέμμα τὸ τραβᾷ πρὸς τὴν δίνη, ποῦ παλεύει νὰ ξεφύγῃ—καὶ τραβιέται.. Νά, ξεκλίνει ἀπ' τὴ βόθρα τῶν νεφῶν τὴν ἀχόρταγη, καὶ πᾶει πάρα πέρα, μὲ τὸ Κῆμα ποῦ ἐλαφρά, ἀπαλά κωλιέται.. Μερικὰ κλονιὰ τοῦ λείπουν.. Τι μὲ τοῦτο ; 'Ἐχει νικίση κι' ὁ ἀφρός καὶ τὲς πλῆγες του, θὰ ξεπλύνῃ καὶ θὰ κλείσῃ...

Κρηθόδα

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

'Στὸ φίλο καὶ σύντρο, τῆς δουλειᾶς μου. Μερὰ Βινδῶρο. Συνάντησα τὸ φίλο μου ὕστερ' ἀπὸ καιρὸ ποῦ εἶχα νὰ τὸν 'δῶ, στὸν δρόμο τῆς δουλειᾶς στὸν ὁποῖον μὲ νέες δυνάμεις τώρα καὶ γιὰ μὴ καινούργια φορὰ ἀκόμα ξαναγιότανε μὲ τὴν ἐπιδοὶ ἀλλὰ καὶ τὴ θέλησι καίτι νὰ φκιάσῃ καὶ κάτι νὰ δημιουργήσῃ σὲ μονοπάτι τῆς ζωῆς ἀπ' ὅπου εἶχε λοξοδρομήσει, μαζή μὲ τόσους ἄλλους, μὰ παλιὰ χρεοκοπημένη θεωρία,

σβύνοντάς του ἔτσι τὸ πρὸ ὁμορφότερο κομμάτι τῆς ζωῆς του.

Χωρὶς νὰ φανερώσῃ καμμιά μνησικακία γιὰ 'κείνους ποῦ γιὰ δὶκάερα χρόνια τὸν κρατοῦσαν σκλάβο τους δολοφονώντας του ἔτσι τὲς ὁμορφότερες ἀνοιχτάτικες 'μέρες τῆς γιότης του, μέσα ἀπὸ τὲς ὁποῖες θὰ μωρῶσε νὰ προβάλῃ ἕνα ὀραϊότερο καλο καιρὶ μὲ τὰ πρὸ μεστὰ στάχνα καὶ τοὺς πρὸ ὄρμους καρπούς, ξαναγιότανε καὶ τούτῃ τὴν φορὰ στὴ βιοπάλη μὲ διλωότερες ἴσως γιὰ ὅσα εἶπα δυνάμεις, ἀλλὰ πάντοτε μὲ θέλησι καὶ φυλαχτὸ τοῦ τὴν ἀγάπῃ τῆς μάνας ποῦ γνώριζε πῶς μὲ λαχιάρα τὸν ἀκολουθοῦσε.

'Ἔτσι ἀπὸ τὸ κάθε τι, κι' ἀπὸ τὸ πρὸ παραμυρῶτερο ἀναιχίμενο ποῦ ἔσπνερα μαζί της, ὁμορφῃ, δυνατὴ καὶ πρὸ γερῇ στὲς λεπτομέρειες της, ἐπρόβρινε ἡ ἀγάπῃ τῆς μάνας.

Γι' αὐτὸ καὶ μὲ κάποια εὐλάβεια μωρῶ νὰ σᾶς πῶ καὶ ἐερῇ τῆς ψυχῇ μου κατάνυξι, παρηκολούθησα τὸ ἄνοιγμα τῶν ἀποσκευῶν του.

Τίποτα μὲς' ἀπ' αὐτὲς δὲν εἶπαε ποῦ νὰ μωρῶσε νὰ φανερώσῃ τὴν ἀγάπῃ τῆς μάνας γιὰ τὸ παιδί ποῦ ξαναγιότανε στὴς ξενιτιάς τῆς ξελογιάστρα σφάτα.

Κοντὰ στὸ μαντύλι, τὸ μωσχοβολισμένο μαντύλι, ἐβλεπετὸ μὲ μικρὸ κοντάκι μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν εἶπαε οὔτε ἡ κλωστή, οὔτε τὸ βελόνι μὰ οὔτε καὶ ἡ τελευταία ἄξουλα. Καὶ πρὸ βαθύτερα τοῦ σεντουκαίου ποῦ ὅλο καὶ ξεπρόβριναν διπλωμένα μὲ χάρι καὶ δείγματα σπαιτακῆς ἀνατροφῆς τὰ διάφορα μικροπραγμάτια θὰ μωρῶσε νὰ βρῆς πρόχειρο καὶ μικρὸ φαρμακεῖο ποῦ θὰ προφύλασσε ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τῆς στιγμῆς τὸ σῶμα, δπως λιγάκι πρὸ βαθύτερα καὶ ἀνάμεσα τὲς πτυχῆς τῶν ὁμορφα διπλωμένων ρούχων θὰ μωρῶσε νὰ βρῆς ἕνα μικρὸ κονισματάκι ἢ ἕνα φυλαχτὸ γιὰ τὴν προφύλαξι τῆς ψυχῆς.

Ἀλλὰ γιὰ ὅλα αὐτὰ, ποῦ ὅσον μικροπραγμάτια ἴσως φραίνονται, εἶτε είνε, καὶ θίως προκαλοῦνε πάντως τὸ δυνατώτερο δάκρυα τῆς χαρᾶς σὲ κάθε εὐγενικὰ καρδιά καὶ ξυπνοῦν μέσα μας τὰ γερότερα συνασθήματα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς θυμίζοντας μας σὲ κάθε στιγμή τὸ ἴσιο καὶ τὸ γερῷ, δὲν εἶχε φρονίσει φυσικὰ ὁ φίλος μου, μὰ ἡ ἔγνοια τῆς μάνας.

'Ἡ ἔγνοια τῆς μάνας ἐκείνη ποῦ φανεραίνει τὴν ἀγάπῃ τῆς αὐτοθυσίας.

Μαρίνος Μοντεσάντος

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ

Μὲ αὐτὸν τὸν τίτλο ἐλάοχμε ἕνα Γαλλικὸ τεύχος ποῦ περιέχει τὰ ὑπομνήματα ποῦ ὑπέβαλε 'ς τὸ Συνέδριο τῆς Εἰρήνης ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιο ὠς τὸν Ἰούλιο τοῦ 1920, ἢ Ἀντιπροσωπεῖα τῶν Ποντιῶν.

Μὲ ἀδρά καὶ ἀκλόνητα ἐπιχειρήματα φαίνεται καλὰ μέσα 'ς τὰ ὑπομνήματα αὐτὰ ὅλη ἡ ἀγνή 'Ελληνικότης καὶ ὁ ἔλικμος ἐνθουσιασμός τοῦ 'Ελληνικοῦ Πόντου, ποῦ ὕστερα ἀπὸ αἰῶνων σκλαβιά, ἀνύψωσε τὸ αἱματῶδες κεφάλι του ζητώντας ἐλευθερία.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

'Τὸ Πείραμα' τοῦ κ. Α. Δούζ. μονοπραχτὴ κομηνὴ καὶ πρῶτο θεατρικὸ ἔργο τοῦ συγγραφέα του. 'Ὡς ἀρχὴ θεατρ. σταδιοδρομίας καλῶ. Τοῦ λείπει ἡ σκηρικὴ θέσις καὶ τοῦ περισσεύει ὁ διάλογος καὶ ἡ ὑπερβολικὲς ἐξηγήσεις τῶν προσώπων.

'Τὸ Κελεποδρι' κομωφία ἢ μάλλον κομηνὴ τῶν κ. κ. Σ. Μελᾶ καὶ Γ. Τσοκοπούλου. Ἐπαίχθηκε τὸ καινοκαιρὶ 'ς τὴ Θεσσαλονίκη ἀπὸ τὸν θίασο τοῦ 'Ελλην. θεάτρου κάπου ἐννέα φορὲς, καὶ φέτος εἰδῶ γιὰ πρῶτῃ φορὰ. Ἔργο γεμᾶτο δράσι καὶ πρὸ παντὸς ζωηρότητα ποῦ σκεπάζει μερικὸς σχοινοενεῖς διαλόγους. Οἱ διάλογοι φυσικοὶ, ἔξυπνοι, ἀβίαστοι. Ἡ πλοκὴ τῆς κομωφίας τοῦ λείπει καὶ ἡ κεντρικὴ ἰδέα φανερόνεται πολὺ δύσκολα. Ἔχει δυὸ καλοὺς χαρακτῆρας· τὸν Μαντόπουλο καὶ τὸν Μέμμο. Καὶ μερικὲς σκηρικὲς ἀπροσεξίεις : ἡ ὀπτότημ ἐμφάνισι τῆς Κας Μαντοπούλου μὲ τὴν ὀικονόμια τῆς, 'ς τὴν Α'. πρᾶξι, κι' ὁ φίλος τοῦ μηχανικοῦ ποῦ ἐνῶ δείχνει πῶς δὲν σκαμπάζει ἀπὸ φιλολογία, ἀραδιάζει μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῆς Κας Μαντοπούλου, τόσα φιλολογικὸ καλαμπούρια 'ς τὸ μηχανικῷ. Ἐτῆ Β'. πρᾶξι οἱ προσκεκλημένοι μπαίνουν ἀδικαιολόγητα χωρὶς κᾶν νὰ χαρτεῖόνται. Ἐτῆ Γ'. πρᾶξι ἔρχεται ὁ Μαντόπουλος δίχως καπέλλο. Κατὰ τὸ ἄλλα εὐχάριασ.

'Ἀπὸ τοὺς ἠθοποιοὺς πολὺ καλοὶ οἱ κ. κ. Γαβριελίδης, Μουστῆας, Σάνδης, κ.λ ἢ κ. Μουστῆας. Καλὸς καὶ ὁ κ. Σάββας. Οἱ κ. κ. Πλούτης καὶ Κωνσταντῖνου, ἀμνηολόγητοι.

'Ὁ Λαδύρινθος' τρίπραχτὴ comedie τοῦ κ. Μ. Λιδωρκῆ· ἐπαίχθηκε γιὰ πρῶτῃ φορὰ ἀπὸ τὴν Ἐταιρία τοῦ 'Ελλην. θεάτρου τὸ βράδου τῆς 21 Ὀκτωβρίου. Ἡ κεντρικὴ ἰδέα τοῦ ἔργου είνε ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης ποῦ ἐσευλίγει ὁ Ἀντρέγιεμ, μὲ μὰ ἡρωῖδα ἰδανικὴ καὶ ἀνύπαρχτῃ 'ς τὴν κοινωνία μας ποῦ ἀποφασίζει μὲ θυσίαις ὀλικῆς δικῆς τῆς καὶ ἀστυνομικῆς περιπέτειας, νὰ βγάλῃ ἕνα συγγραφέα ἀπὸ τὸν λαβύρινθο τῆς ψυχικῆς καταστροφῆς. Ἐνα συγγραφέα εἶπαμε· ἀλήθεια γιὰτί αὐτὸς ὁ Ναρκισσισμός ποῦ ἐπικρατεῖ τώρα τελευταία 'ς τὰ ἑλληνικὰ ἔργα ; Ἐδῶ ὁ ἦρος συγγραφεὺς, ἐκεῖ ποιητής, ἀλλοῦ ἀπὸ συγγραφεὺς καὶ πᾶει λέγοντας.

'Ἀπὸ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ ἔργου ὁ Μπάρματα Στρατῆς λίγο ὑπερβολικὸς καθὼς καὶ ὁ φίλος τοῦ συγγραφέως· ἢ Ἐδᾶ Ρόζη σχεδὸν ἐν τάξει καὶ ἡ Πόπη θαυμάσια ψυχολογημένη μὲ πρῶτῃς τάξεος φυσικότητα 'ς τὸν διάλογο τῆς. Ὁ μόνος ψυχολογημένος τύπος ποῦ ἀξίζει.

H ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

83οιός 1920

Ο λήξας ήδη Οκτωβρίου παρήλθε με διαρκή συγκίνηση διά τόν Έλληρικόν Λαόν. Η άσθένεια του μαρτυρικού Βασιλέως εθιμογρησεν εις τήν Έλληρικήν ψυχήν ένα βαθύ συναίσθημα άγωνίας, τό όποίον μετετρέπη εις όξύ άλγος άμα τή άγγελία του θανάτου τού.

Αί συνθήκαι αί προκαλέσασαι τήν άσθένειαν, και αί λεπτομέρειαι του μαρτυρίου του, έν συνδυασμώ προς τήν νεότητά του, τά χαρίσματά του, τό ύψηλόν άξίωμα του, τόν δημοκρατικόν γάμον του, τήν άπομάκρυνσιν τών γονέων του, τήν άφιξιν τής σεβαστής Μάμης του Βασιλέως, Όλγας, έχον εξεγείρη άκράτητον τό Λαϊκόν αίσθημα, και περί τήν κλίνην του σπεύτο Άσθενούς συνεγείρετο βαθυτάτα και ειλικρνευστάτη ή συμπάθεια ένός όλοκλήρου Λαού.

Άτυχώς δλον αυτό τό όντως μεγαλειώδες ένδιαφέρον δέν συνεκράτησε τήν σιδηράν χείρα του Θεάτου, και ό προσφιλής 'Ηγεμών ύπέκυψεν, ως ό πλέον άνίσχυρος και άβόητος τών ύπκων του. Καί δέν ήτο αρκετόν τό πλήγμα του θανάτου διά τήν Έλληρικήν ψυχήν. Έπροκάλεσεν επί πλέον νέαν διαταραχήν εις τήν Έλληρικήν Συνείδησιν και διά τας πολιτειακάς συνεπειάς τας όποίας εθιμογρησεν. Μετά τόν θάνατόν του άνηγορεύθη μέν υπό τής Βουλής Άντιβασιλεύς ό Ναύαρχος Κουντουριώτης, ή δέ Κυβέρνησις άπευθύθη ειθύς άμέσως προς τόν Βασιλόπαίδα Παύλον καλούσα αυτόν εις τόν Θρόνον. Άτυχώς τό δυναστικόν ήήτημα περιπελεγμένοι από τωος, άνήλθεν επί τής έπιφανείας περισσώτερον φλέγον και όξύ, και ως εκ τούτου τά ληφθέντα μέτρα δέν ήρκεσαν διά τήν επίλυσιν και από ούτω συνεδίασθη μέ τας διενεργηθησομένας τήν 1 Νοεμβρίου έλογίας.

Δ. Α. Ζ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Άγγ. Δόξα (Δρακουλιδη) «Άρχαίον Σκοποι έ'. έκδοσις» Σελ. 150 Δρ. 3.

Έδω και λίγας μέρας έκυκλοφόρησε 'ετα βιβλιόπωλειά ή β'. έκδοσις τών «Άρχαίων Σκοπων» του κ. Άγγ. Δόξα. Ένα βιβλίον για τήν Έλλάδα που βγαίνει σε δευτέρα έκδοσι σημαίνει ότι έντύχη και αυτό μπορεί να λεχθί για τό βιβλίον αυτό του κ. Δόξα, του όποίου ή α'. έκδοσις, 'ετα 1916 άν δέν άπατώμεθα, μζς ειχε άρτίσει με τας έντυπώσεις μιζς εύχάριστης έκανοποιήσεως, γιατί μιζς έδειχνε μιζ έβουνηδητη και κομψή μετάρρασι τών κυριώτερον κλασικών ποιητών τής άρχαιότητος.

Άν εξαιρέση κανένας τής μεταρράσεις του Άνακρέοντος που φκίνονται κάπως πρόχειρες, μένει μ' ένα

ύπόλοιπο άριστό σύνολο, και σταματάει με ξεχωριστό ενδιαφέρον έμπρός 'ετής μεταρράσεις του Πινδαρου που άποδίδουν άκόμα και τήν μεγαλοπρέπεια του ύρους του, 'ετής όδές τής Σαπφούς ό μεταρραστής ακολουθεί τό ίδιο Σαπφικό μέτρο, 'ετα Ειδύλλια του Θεοκρίτου που διακτραίεται όλη ή βουκολική τους πνοή, και 'ετα τραγούδια τής Βιλιτώς που για πρώτη φορά 'εως ελέομε τα ό γνήσια ύστερα από τής τόσες κλιπονοθεύσεις του Pierre Louis.

Άπό τεχνικής άπόψεως έχουμε να παρατηρήσωμε πως ό μεταρραστής καλός κάτοχος τής έπιστημονικής στιχογραφικής, κατόρθωσε ν' άποδώτ η 'ετα γλώσσα μας τόν μηχανισμόν του άρχαίου ρυθμού.

Θ. Ζερβός.

Διαλέξεις Έλλ. Διηγηματογράφων.

Υπό του οικου Μ. Ζηκάκη εξέδόθη τό α'. τεύχος τών έν τώ Παρασώμ γενομένων διαλέξεων περί Έλλ. Διηγηματογράφων, περιέχον τήν διάλεξιν του κ. Καμπάνη «Καλλιγής και Ζαμπέλιος».

Έρ. Κάενς : Τό λυρικόν Έντερμέτζο — Μετάρρασις Λέοντα Κουκούλα — Έκδοσις Γ. Βασιλείου Σναδιου 42 — Δρ. 2. Άποσπάσματα του βιβλίου δημοσιεύομε 'ε άλλη σελίδα.

Τό τραγούδι τής Κοντέσσας που τό σύνθεος ό Κύριος Φώτος Γιούβιλλης Άθήνα — Σόρα 1920

Μ' αυτόν τόν τίτλο όηκε καινούργιο βιβλίον του κ. Γιούβιλλη μ' ένα μεγάλο ποίημα που χωρισμένο 'ε έπτά ραφιδές με πρώτα πρόσωπα ένα ποιητή και μιζ Κοντέσσα.

Έκείνο που κάνει έντύπωση άμέσως, και δυστυχώς όχι και ή άλλά έντύπωση που φτάνει 'ετα σύνορα του κομικού, είναι ή διάφορος παραξενιές που άρχίζου από τό εξώφυλλο και καταλήγου 'ετην τελευταία σελίδα, παραξενιές 'ετα διατύπωση, 'ετα σύνταξη, 'ετα λόγια, και 'ετην έκτύπωση άκόμα. Δείγματα νεκαινέντσας πικ' όλη τήν «Ευγένεια, Όμορφιά και Καλοσύνη» που μιζς διατυμπανίζει ό συγγραφέας τους.

Ό κ. Γιούβιλλης από μιζ άποψη είναι ό ποιητικός πόλος του κ. Βενοπούλου' ό δεύτερος μιζς κοπανι άνωίνως και μέχρις άρτίας τής διάφορος Ζακυνθιές ήθογραφίες του με τής ατελειώτες κοντέσσας, τά μυστικά τους, τής παραδόσεις τους κτλ. Ό κ. Γιούβιλλης πάλι με τής άρχοντιές, τής άρχόντισσας, τήν κυανοαιμία, όλ' αυτά μέσα σε μούμπιλα, Βενετσιάνικες θαντέλλες, οικόσημα, τσανταμάνια. Έπί τέλους άξ άλλάξει και θέμα' πάει χαμένο έλο τό αξιόλογο ταλέντο του έτσι. Με όσα έγραφε έως τώρα και με τό αυτοσχέδιο οικόσημό του με

τό θρηνητικό γιοφυλλάκι, μιζς έπεισε ότι αυτός έχει σάνγκους μπλέ 'ετής φλέβες του κι 'εμείς ρεταίνόλαδο. Πάει καλά. Με αιωνίως ή ότα ιστορία :

Όσο για τήν καθαρώς ποιητική μορφή του τραγουδιού τής Κοντέσσας πολλή καλή' ό στίχος άβρός, δουλεμένος, μαλακός με μελωδικές συνιζήσεις, μ' εξαιρετική ριμέτα 'ετα ρίμα σε πολλά μέρη, δείχνει τήν όλοένα εξέλιξη τής ποιητικής τέχνης του κ. Γιούβιλλη, άγαπητού μας ποιητού πάντοτε και πειό άγαπητού μας φίλου.

Άγγ. Δ.

ΤΑ ΤΡΑΧΩΜΑΤΑ

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

ΚΑΙ Κ Ο ΧΑΡΑΜΗΣ

Η Έλλάς υπό τήν έποψιν τής διαδόσεως τών τραχωμάτων κατατάσσεται μεταξύ τών ήττον πολιτισμένων χωριών. Εύρίσκεται εις τό ίδιον επίπεδον με τήν Ρωσίαν, τήν Βουλγαρίαν, τήν Αίγυπτον, τήν Τουρκίαν κτλ. Έν τούτοις αυτήν δέν εξεδηλώη άνάλογος προς τήν σπουδαιότητα του ζήτηματος. Χαρακτηριστική μοιρολατρεία έπικρατεί εις τας σκέψεις τών παρ' ήμιν όρμωδιών. Δέν έγεννήθη ό πόθος να μιμηθώμε τήν πολιτισμένην Αγγλίαν ή όποία εις τήν Αίγυπτον θαυματουργεί έν τή καταπολεμήσει τής άπιστίας αυτής παθήσεως τών όφθαλμών. Εις 90 ο) άνέρχεται ό αριθμός τών πασχόντων μαθητών εις τά Αιγυπτιακά Σχολεία, όπου έμως ύπάρχει μεθοδική και σοβαρά έπιστημονική έργασία διά τήν έλάττωσιν τών θυμάτων τής άπιστίας νόσου. Έντός μιζς και μόνης δεκαετίας ή είδεσθής αυτή πάθησις έμειώθη καταπληκτικώς. Υπολογίζεται ότι καθ' ήμερον εις 60 ο) και αί καταβυλλόμεναι προσπάθειαι θα έπιφέρουσιν έτι μεγαλειότεραν έλάττωσιν. Παρ' ήμιν όμως ούδέν πολιτειακόν μέτρον, ούδεμιν Κυβερνητική μέριμνα. Εύτυχώς μόνον ότι έν τή προσωπικώ του διαπρεπούς όφθαλμολόγου κ. Χαραμή θαυματουργεί ή ιδιωτική πρωτοβουλία. Η θεραπευτική δεινότης του κ. Χαραμή είναι πασίγνωτος. Η δέ κοινωνική αυτού συμβολή άξία τών μεγαλειότερων έπαύων. Ό αριθμός τών θεραπευθέντων εκ τραχωμάτων, ως άποσπώμεν εκ τών έπισήμων στατιστικών τών όφθαλμολογικών κλινικών του κ. Χαραμή, είναι ή τρανοτέρα απόδειξις τής ευεργετικής έργασίας του. Έντός δεκαετιας έθεράπευσε και διάσωσε 18,300 άσθενείς, παρέχων ούτω πολύτιμον ένίσχυσιν εις τήν έκπολιτιστικήν άποστολήν τής πατρίδος και άντικαθηστών τελευταίως τήν Κυβερνητικήν άνυπαρξίαν. Ένα μεγάλο εύγε στον έλεγκτόν έπιστήμονα.

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΣ ΜΙΑΣ ΘΕΣΕΩΣ
ΕΠΙΜΕΛΑΝΤΟΥ ΤΗΣ ΟΙΝΟΛΟΓΙΑΣ ΕΝ ΤΗ
ΑΝΩΤΕΡΑ ΓΕΩΠΟΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ὁ Διευθυντής τῆς Ἀνωτέρας
Γεωπονικῆς Σχολῆς

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 18 τοῦ Β. Διατάγμα-
τος τῆς 31 Ἰανουαρίου 1920 ἐκτελεστικοῦ τοῦ νόμου
1844 περὶ Ἀνωτέρας Γεωπονικῆς Σχολῆς, προτάσει τοῦ
οἰκείου καθηγητοῦ καὶ μετ' ἀπόφασιν τοῦ διδακτικοῦ συμ-
βουλίου, προκηρῶσσομεν διαγωνισμόν διὰ μίαν θέσιν ἐπι-
μελητοῦ τῆς οἰνολογίας, οἰνοπνευματοποιίας καὶ ζυμο-
τεχνίας, ἐπὶ μισθῷ καὶ βαθμῷ τεχνικοῦ γραμματέως α'.
τάξεως. Ὁ διαγωνισμὸς ἄρχεται ἐν τῇ αὐτῇ Σχολῇ τὴν
2 Νοεμβρίου ἐ. ἔ., ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10 π. μ.

Προσόντα συμμετοχῆς, πτυχίον Ἀνωτέρας Γεωπονι-
κῆς Σχολῆς ἢ δίπλωμα χημικοῦ ἐξ ἀνωτέρου ἰδρύματος
ἢ δίδακτορος Φυσικῶν Ἐπιστημῶν, εἰς τὰς τρεῖς δὲ πε-
ριπτώσεις, ἐτησίαν ἐξάσκησιν μετὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ
διπλώματος εἰς εἰδικὰ διὰ τὸν κλάδον ἰδρύματα. Ἐπίσης
ἀπολυτήριον τοῦ στρατοῦ ἢ πιστοποιητικὸν ἐμφαίνον τὴν
ἐκπλήρωσιν ὁποσδήποτε τῆς στρατιωτικῆς υποχρεώσεως.

Ἐξεταστέα μ αθήματα.

Γραπτῶς ἐπὶ θεμάτων ἀναγομένων εἰς τὴν οἰνολογίαν,
τὴν οἰνοπνευματοποιίαν καὶ τὴν ζυμοτεχνίαν.

Πρακτικῶς εἰς ἀναλύσεις οἴνου, εἰς παρασκευὴν ζυ-
μῶν, εἰς ἀναγνώρισιν ἀσθενειῶν καὶ εἰς ἀνίχνυσιν νο-
θειῶν τοῦ οἴνου.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ μετασχῶσι τοῦ διαγωνισμοῦ δεόν
νὰ ὑποβάλλωσιν αἰτήσιν μετὰ τῶν ἀνωτέρω πιστοποιητι-
κῶν ἐν τῇ Διευθύνσει τῆς Σχολῆς μέχρι τῆς 1 Νοεμ-
βρίου ἐ. ἔ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ὀκτωβρίου 1920.

Ὁ Διευθυντής
Σπυρ. Χασιάτης

ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ ΚΟΠΡΟΥ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥΣ ΚΗΘΙΟΥΣ

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας

Εἰδοποιεῖ ὅτι τὴν 9ην Νοεμβρίου 1920 ἡμέραν Κυ-
ριακὴν καὶ ὥραν 11—12 ἐκαναλαμβάνεται ἡ δημοπρα-
σία προμηθείας τετρακοσίων κάρων κόπρου διὰ τὴν ὑπη-
ρείαν τῶν δημοσίων θενδροστασιῶν καὶ κήπων.

Πλείονες πληροφορίες παρέχονται παρὰ τῆ ὑπηρε-
σίᾳ Δημοσίου κήπου (πρώην Ἀνακτορικῆ) παρὰ τῷ
Ὑπουργεῖῳ Γεωργίας (Τμήμα Γεωργικόν).

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργ. Γεωργίας)

ΠΕΡΙ ΥΠΟΒΟΛΗΣ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ
ΔΙ' ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΝ ΟΙΚΗΜΑΤΟΣ ΓΕΩΠΟΝΙΚΟΥ
ΧΗΜΕΙΟΥ

Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 30 τοῦ νόμου 2488
«περὶ ὀργανισμοῦ τῆς ἐξωτερικῆς ὑπηρεσίας κλπ.» μετὰ
σύμφωνον γνωμοδότησιν τοῦ Γεωργικοῦ Συμβουλίου κα-
λοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντάς νὰ ἐκμισθώσωσιν εἰς τὸ καθ'
ἡμᾶς Ὑπουργεῖον διὰ μίαν τριετίαν οἰκίημα πρὸς χρῆσιν
τοῦ Κεντρικοῦ Γεωπονικοῦ Χημεῖου, ὅπως μέχρι τῆς 30
Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς Ὑπουρ-
γεῖον (Διεύθυνσιν Α'. Τμήμα Γεωργικόν) αἰτήσιν ἐν τῇ
ὁποῖᾳ θὰ ἀναγράφωσι τὸ αἰτούμενον ἐνοίκιον καὶ περι-
γραφήν τοῦ κτιρίου καὶ ἐν τῇ ὁποῖᾳ θὰ ἐπισυναπτῶσι τοὺς
τίτλους τῆς ιδιοκτησίας.

Ὅροι οὗς δεόν νὰ ἐκπληρῶτὶ τὸ προσφερόμενον οἰκίημα
εἶναι :

α'.) Νὰ εὑρίσκειται ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως
Ἀθηνῶν καὶ νὰ πληρῶτὶ τοὺς ἄρους τῆς ὑγιεινῆς.

β'.) Νὰ ἔχη 6 περίπου δωμάτια εἰς ἓνα ἢ δύο ἑρό-
ρους, ὀλικοῦ ἐμβαδοῦ 100 περίπου τετραγ. μέτρων μετὰ
ἀποχωρητηρίου, ὕδατος καὶ μικρῆς αὐλῆς.

γ'.) Νὰ ἔχη ἐγκατάστασιν φωταερίου τοῦλάχιστον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1920.

Ὁ Ὑπουργὸς
Α. Μιχαλακόπουλος

ΜΕΓΑΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
PRINTEMPS
Δ. ΚΑΙ Φ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΩΝ
ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ
ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΙΔΩΝ
ΑΣΠΡΟΡΟΥΧΑ ΔΙΑ ΠΡΟΙΚΑΣ